

ΑΜΒΩΝ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΆΜΒΩΝ ΠΛΑΓΓΑΙΟΥ

Διμηνιαίο περιοδικό
της Ιερᾶς Μητροπόλεως
Έλευθερουπόλεως

ΕΤΟΣ 1ο ♦ ΤΕΥΧΟΣ 20

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Ιερά Μητρόπολις
Έλευθερουπόλεως
Τ.Κ. 641 00
Τηλ.: 25920-23450

Ιδρυτής-Διευθυντής
Ο Σεβ. Μητροπολίτης
Έλευθερουπόλεως
κ.κ. Χρυσόστομος

Επιμέλεια υλης
Πρωτ. Αθαν. Παπαδάκης
Γεν. Αρχιερ. Επίτροπος

Διανέμεται δωρεάν
Συνδρομές προαιρετικές

ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ»
570 21 Ασπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313
Fax: 23970 21754
e-mail: melissa2@otenet.gr

Σεβ. Μητροπολίτου Έλευθερουπόλεως κ.κ. Χρυσόστομου
Η φιλάδελφη πρόσκληση της Εκκλησίας

10

Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνῶν
& πάσης Έλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου
Εύχαριστήρια Έπιστολή

29

Πρωτ. Αθανασίου Παπαδάκη, Γενικοῦ Αρχιερατικοῦ Επιτρόπου
Οικογενειακή Ζωή • Τρεῖς ἀνήλικοι ἐγκληματίες

30

Αρχιμ. Κων/νου Σκαρτούλη, Αρχιερ. Επιτρ. Έλευθ/πόλεως
Συγχώρησις καί Νηστεία μέ αφορμή τόν Ε' κανόνα
τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου

32

Σεβ. Μητροπολίτου Έλευθερουπόλεως κ.κ. Χρυσόστομου
Οι λέγοντες τό πονηρόν καλόν...

34

Πρωτ. Θεοχάρη Καλπάκογλου, Αρχιερ. Επιτρ. Παγγαίου
‘Ο “Αγιος Γεώργιος καί ή Ιερά Μονή του,
στό Παλαιοχώρι Παγγαίου (23 Απριλίου)

36

Φωτεινής Μπεϊκάκη, Δασκάλας-συνταξιούχου
Η μάχη τῆς Βαζόπετρας

39

Θεοδώρου Δ. Λυμπεράκη, Δικηγόρου
‘Υπῆρξαν οἱ Έλευθερές ἔδρα τῆς ἐπισκοπῆς
Έλευθερουπόλεως;

42

Χρονικά Ιερᾶς Μητροπόλεως Έλευθερουπόλεως

44

Έξωφυλλο: Φορητή Εικόνα τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ μέ παραστάσεις τῶν Αγ. Παθῶν ἐκ τῆς Ι. Σκήτεως Αγ. Ανδρέου - Αγίου Ανδρέου.

Όπισθόφυλλο: Η Έλευθερούπολη σήμερα. “Εδρα τῆς Ι. Μητροπόλεως.

Η ΦΙΛΑΔΕΛΦΗ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Υπό τοῦ Σεβασμ. Μητροπ. Ἐλευθερουπόλεως
κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

1. Στή δίνη τῶν γεγονότων

Εύχη ὅλων μας πρός τὸν Ποιητή τοῦ παντός εἶναι, νά μήν περάσον ἀκαρπή, χωρίς νά ἐγγίση γόνιμα τῇ ψυχῇ μας, ἢ ξεχωρίστη ἀυτή γιά τὸν χριστιανικό Ὁρθόδοξο κόσμο περίοδος τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς. Πρώτον, διότι τά γεγονότα, πού ἐμφανίζονται μέσα στήν παγκόσμια κοινότητα, ἀλλά καί τήν δική μας, ἔχουν τόσο δύναμη νά αἰχμαλωτίζουν τή σκέψη καί τήν προσοχή μας, σέ σημεῖο, ὥστε νά λησμονοῦμε ἐκεῖνα, πού διαμορφώνονται ἀθόρυβα ἀπό τήν θρησκευτική μας πίστη καί ἀπό τήν ἀεναν λειτουργική τάξη τῆς Ἐκκλησίας μας.

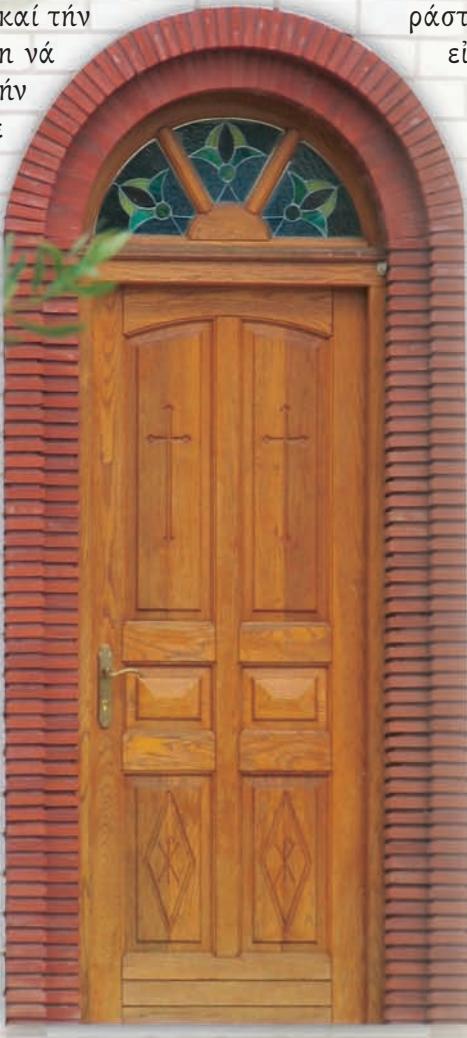
Μέ τά καταπληκτικά μέσα ἐπικοινωνίας, πού ἔθεσε στή διάθεσή μας ἡ σύγχρονη Τεχνολογία, εἶναι δυνατόν πλέον μέσα σέ λιγες ὥρες ἐνα γεγονός, πού συνέβη σέ κάποιο σημεῖο τῆς γῆς, νά κινήση τό ἐνδιαφέρον σχεδόν ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, νά συγκινήση ὅλην τήν οἰκουμένη! Ὁπως, γιά παράδειγμα, μία ἐπαπειλούμενη πανδημία ἢ μία κοινωνική, γιά θρησκευτικούς λόγους, ἀναταραχή, μέ ἀπρόβλεπτες συνέπειες!

Δεύτερον, διότι τά γεγονότα, στά ὅποια μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία νά συμμετάσχουμε, μέσα στή ροή τοῦ χρόνου, ἔχουν βέβαια καί ἐξωτερικό ἐμφανές περίβλημα, ἀλλά κυρίως ἔχουν τήν οὐσία τους κρυμμένη. Χρειάζεται κάποια αὐτενέργεια τοῦ χριστιανοῦ, γιά νά ἀνακαλύψῃ τό ὑψηλό καί μεγαλειώδες περιεχόμενό τους.

Παγκόσμια, λοιπόν, γεγονότα, μέ τεράστια δύναμη ἐπιβολῆς, πού εἰσβάλουν ἀπρόσκλητα στή ζωή μας! Γεγονότα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἡ περίοδος τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, πού ἐπιβάλλονται ἀπό τήν θρησκευτική μας πίστη! Ἀνάμεσά τους βρισκόμαστε. Πῶς θά ἴσορροπήσωμε, ἀνάμεσα στήν ἐπικαιρότητα καί τήν αἰωνιότητα;

2. Τό βλέμμα ψηλά!

Καί ὅμως πρέπει νά μείνουμε ὄρθιοι, μέ ἀνοιχτά τά μάτια, καί νά μή συνθλιβοῦμε ἀπό τά γεγονότα. Πῶς; Βλέποντας καί πρός τά πάνω. «Τά ἄνω φρονεῖτε, μή τά ἐπί τῆς γῆς». (Κολ. 3,2) Ἀνω σχῶμεν τάς καρδίας! Ἡ Ἐκκλησία, τό Πανάγιο Πνεῦμα, πού τήν ἐμψυχώνει καί τήν καθοδηγεῖ πρός πᾶσαν τήν ἀλήθειαν, ὁ φιλάνθρωπος

Θεός μέ τόν ἀσίγαστο πόθο τῆς σωτηρίας μας, τέτοιες ἡμέρες θέλουν νά τραβήξουν τήν προσοχή μας καί σέ ἄλλα πεδία δράσεως καί ἐνεργείας, ἀπόκοσμα, τελείως ξένα μέ δσα διαδραματίζονται στήν παγκόσμια ἡ τήν ἐθνική μας σκηνή.

Μέγας ὁ κόσμος, πού μᾶς περιβάλλει; ἄλλας ἔξισυν μέγας καί ὁ ἄλλος κόσμος τῆς ψυχῆς τοῦ καθενός. Ὁ πρῶτος, ὑλικός καί φθαρτός, «παράγεται» (Α΄ Ἰω. 2,17), κάθε μέρα σβύνει, ὁ ἄλλος ὅμως, τῆς ψυχῆς, ὁ ἄνυλος καί ἀφθαρτος, μένει εἰς τόν αἰώνα! Γ' αὐτό καί ὁ δευτέρος εἶναι πλέον ἀξιοπρόσεκτος.

Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού ἡ Ἐκκλησία, μέ τήν ὕψιστη καί μοναδική ἀποψη περί τοῦ ἀνθρώπου, μᾶς καλεῖ αὐτές τίς ἡμέρες ἰδίως νά δώσωμε κάποια προσοχή σ' αὐτόν τόν κόσμο τῆς ψυχῆς. Γιά λίγες ἡμέρες, ἔστω, εί δυνατόν «πᾶσαν τήν βιωτικήν ἀποθέμενοι μέριμναν» νά ζήσωμε στιγμές κατανύξεως, περισυλλογῆς, αὐτομελέτης καί στοχασμοῦ.

3. Στήν αὐλή τῆς Ἐκκλησίας

Πρός Θεοῦ! Ὁχι ἀόριστα καί νεφελώδη πράγματα. Συγκεκριμένα. Καθώς ὁ χρόνος θά τρέχη γιά τό Ἀγιο Πάσχα, πάντοτε μέ τή βούθεια τῆς προσευχῆς, τῶν ιερῶν Ἀκολουθιῶν, τῆς νηστείας, τῆς ιερῆς μελέτης, τῆς ἔξομολογίσεως, ὅλη αὐτήν τήν περίοδο νά ἀποσπάσωμε γιά λίγο τή σκέψη καί τό ἐνδιαφέρον μας ἀπό τά καθημερινά μας προβλήματα, ἢ ἀπό τά διεθνή γεγονότα καί νά τά στρέψωμε σέ ξεχασμένα κεφάλαια τῆς ζωῆς μας. Στήν πίστη μας, στήν ψυχή μας, στήν πνευματική πρόοδο

τῶν δικῶν μας ἀνθρώπων, στήν Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μας, στήν πορεία τοῦ κόσμου κάτω ἀπό τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ.

Δέν ἀξίζει λίγα λεπτά, λίγη ὥρα, στό «ταμεῖον» μας (Ματθ. 6,6), σέ ὥρα περισυλλογῆς, μπροστά στό Νυμφίο Χριστό, μέσα στή γαλήνη τοῦ Ναοῦ, στή γλυκειά μελωδία τοῦ «Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου...», τοῦ «Κύριε τῶν Δυνάμεων μεθ' ἡμῶν γενοῦ...» νά ζωντανέψῃ ἡ μνήμη ἀγνῶν παιδικῶν, τρυφερῶν στιγμῶν μέ παρόντες τόν Χριστό μας, τήν Παναγία μας, καί κάποια αἰσθήματα ιερά καί πρωτόγνωρα νά κατακλύσουν τήν καρδιά μας;

Ἄμοιροι καί ἀβουλοι θ' ἀφήσωμε νά μᾶς παρασύρη τό ρεῦμα τῆς συνήθειας, περιφρονώντας τά ἀνώτερα, ύψηλά καί ὥραία, ποῦ μᾶς προτείνει ἡ ἀγία πίστη μας;

“Οχι! ἀγαπητοί! ”Ας πολεμήσωμε τή συνήθεια, ὅση δύναμη καί ἄν ἔχη. Καί ἂς δώσωμε λίγο χῶρο στή σκέψη καί τήν καρδιά μας, στά ἐνδιαφέροντά μας, σ' αὐτήν τήν πρόσκλησην τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Μή διστάσετε νά πατήσετε τό πόδι σας στόν ιερό περίβολο τῆς Ἐκκλησίας. Δέν εἶναι δά κανένα ἄλμα θανάτου! Λίγη καλή διάθεση χρειάζεται καί ὁ φιλάν-

θρωπος Θεός εἶναι ἔτοιμος νά σᾶς ἀπλώση τό χέρι γιά νά σᾶς ὑποδεχθῇ καί νά σᾶς ὁδηγήση στό Δεῖπνο τῆς Βασιλείας Του. Νά σᾶς περιποιηθῇ ὁ Ἰδιος, ἄν καί εἶναι ὁ Δεσπότης τοῦ παντός. Νά σᾶς στρώση τό τραπέζι τῆς Βασιλείας Του.

Δέν Τόν ἀκοῦτε πῶς ἀκούραστα μᾶς προσκαλεῖ; «Δεῦτε πάντες πρός μέ οἱ κοπιώντες καί πεφορτισμένοι... κάγω ἀναπαύσω ὑμᾶς».

Στή φιλόστοργη πρόσκληση τῆς Ἐκκλησίας μας ἃς μή φανοῦμε «σκληροκάρδιοι». Ἄς ζεφύγοντε γιά λίγο ἀπό τήν «ματαιότητα καί τό ψεῦδος».

Από τόν πολυσέβαστο καί λαοφίλητο
προκαθήμενο τῆς Ἑκκλησίας μας,
Πατέρα καί Διδάσκαλό μας,
κ.κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟ

† ΔΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΔΘΗΝΩΝ
ΚΔΙ ΠΔΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

‘Δριθμ. Πρωτ. Χ/ΕΞ 878 2006
’Εν Ἀθήναις, τῇ 24ῃ Φεβρουαρίου 2006

Πρός
Τὸν Σεβασμιώτατὸν
Μητροπολίτην Ἐλευθερουπόλεως
κ. Χρυσόστομον
641 00 ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΙΝ

Σεβασμιώτατε καί ἀγαπητέ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,
’Δσμένως ἔλαθον τό πρῶτο τεῦχος τοῦ ὡραίου πε-
ριοδικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς σας ὑπό τόν χαρα-
κτηριστικόν τοπικόν τίτλον «ΔΜΒΩΝ ΠΔΓΓΔΙΟΥ» καί
ἐκ μέσης καρδίας σᾶς εύχαριστῶ.

Ἐίναι μία καλὴ ἀρχή, μία νέα προσπάθεια ἐπαινετή.
Σᾶς συγχαίρω καί σᾶς στέλνω ἔνα συμβολικό δώρο μέ
πολλές εὐχές γιά μία ζωντανή συνέχεια μέ πολλά-πολλά
τεύχη πρός πνευματικήν οίκοδομήν τῆς θεοσώστου
ἐπαρχίας σας.

Μετά πλείστων ἀδελφικῶν ἀσπασμῶν καί ἀγάπης ἐν
Χριστῷ Ἰησοῦ.

+ Χριστόδο

«...πάντων ὄφείλει
εἶναι ὁ ἐπίσκοπος...
οὗτος τοῖς ἀπάντων
ὑπόκειται στόμασι,
ταῖς ἀπάντων κρί-
σεσι, καί σοφῶν καί
ἀσόφων· φροντίσι
καθ' ἐκάστην κόπτε-
ται τήν ἡμέραν, καθ'
ἐκάστην νύκτα· πολ-
λούς ἔχει τούς μι-
σοῦντας, πολλούς
ἔχει τούς διαφθονού-
μένους».

(Ιω. Χρυσ. *Εἰς τὰς
Πράξεις, ὁμ. Γ'*).

* * *

«’Ανδρίζον τοίνυν
καί ἵσχυε καί προπο-
ρεύον τοῦ λαοῦ ὅν
ἐπίστευσε τῇ δεξιᾷ
σου ὁ Ὅψιστος».

(Μ. Βασίλειος, *Ἐπιστ.
161 Ἀμφιλοχίω*)

Οίκογενειακή Ζωή

Τοῦ Πρωτ/ρου Ἀθανασίου Παπαδάκη
Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου

Πόδος μας ἀσβεστος
νά συμπαρασταδούμε
στόν ἄγώνα τῆς
Χριστιανικῆς
οἰκογένειας.

Η Ιερά Μητρόπολή μας, εὐαίσθητη στό σφυγμό τῆς ἐποχῆς καὶ συναισθανόμενη τά τεκτανόμενα πανταχόθεν, προδάλλει τήν παρουσία της στό χριστεπώνυμο καὶ εὐσεβές πλήρωμά της, πέραν τοῦ θείου κηρύγματος καὶ διὰ τοῦ γραπτοῦ λόγου προσθέτοντας στό ἐν γένει ἔργο τῆς Ἐκκλησίας καὶ τό δικό της λιθαράκι. Ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμέναρχης μας ἐπιφόρτισε καὶ τήν ταπεινότητά μου νά ἀρει τήν εὐθύνη γιά τήν οἰκογενειακή διακονία. Ἔτσι ἀπό τίς στήλες τοῦ «Ἀμβωνος τοῦ Παγγαίου» μιά ἔργασία, πόνος καὶ κόπος ψυχῆς, πού θά ἔχει σχέση μέ τήν οἰκογένεια, τά προδλήματά της, τή θεραπεία τους, τήν στήριξή της θά εἶναι δική μου. Σέ μέρες δύσκολες, ὅπου ἐμφανεῖς καὶ ἀφανεῖς ἐχθροί μέ τήν καταδολή ὅλων τῶν δυνάμεών τους, μέ λυσσαλέες ἐπιθέσεις προσπαθοῦν νά ἐκπορθήσουν διδήποτε στήριξ τό Γένος μας: Ἐκκλησία, ἔθνος, ἀρχές καὶ ἴδιαίτερα τό κύτταρο πού δημιουργεῖ χρηστές κοινωνίες, τήν οἰκογένεια.

Ἡ σωστή οἰκογένεια, ἡ οἰκογένεια μέ ἀρχές, μέ θρησκευτικότητα, μέ ἡθική, μέ συγκρότηση, σήμερα χλευάζεται, περιφρονεῖται, ἀποδιώκεται. Ὡς πρότυπα ἐμφανίζονται, ἀπό ὅπου δύνανται καὶ ὅπως δύνανται, οἰκογένειες ἀναρχικές, δίχως ἡθική, δίχως πιστεύω, καὶ αὐτές προδάλλονται μάλιστα καὶ ὡς προοδευτικές. Σ' αὐτό τόν κατήφορο, σ' αὐτό τόν ὅλεθρο, σ' αὐτόν τόν ἀφανισμό ἐμεῖς οἱ ταγμένοι νά φυλάσσουμε Θεομοπύλες θά ἀντιταχθοῦμε μέ τόν καθαρό μας λόγο, τό δρθόδοξο φρόνημά μας, τίς ἀρχές τῆς πίστεώς μας καὶ τόν ὑποδειγματικό οἰκογενειακό μας δίο, κόντρα στίς ἐνάντιες δυνάμεις, γιά νά δώσουμε κονράγιο καὶ δύναμη, χαρά καὶ ἐλπίδα σέ Σᾶς τούς εὐλογημένους οἰκογενειάρχες καὶ τίς εὐλογημένες οἰκοδέσποινες τῆς σεπτῆς Μητροπόλεως μας, γιά νά συστρατευθοῦμε μέ τούς ἵδιους πόθους, τίς ἵδιες ἀγωνίες καὶ τήν ἵδια μαχητικότητα, ὅχι μόνο γιά νά περισώσουμε τίς οἰκογένειές μας ἀπό τήν ἐπερχόμενη λαίλαπα, ἀλλά γιά νά μπορέσουμε νά δοηθήσουμε καὶ ἀδελφούς μας πονεμένους, πού μέ ἀπόγνωση σηκώνουν τά χέρια ψηλά ξητώντας δοήθεια.

Καλή ἀρχή!

Τό πρῶτο μας θέμα:

Τρεῖς ἀνήλικοι ἐγκληματίες

΄Αποτέλεσμα οἰκογενειακῆς ἀταξίας καὶ χαώδους καταστάσεως τὸ γεγονός, πού συνταράσσει τὸ Πανελλήνιο, αὐτές τίς ἡμέρες, μὲ τὴν ἡλικιωμένη γυναίκα πού ἔπεσε θύμα ἐγκληματικῆς ἐνέργειας ἀνήλικων παιδιῶν.

΄Ολα τὰ μαζικά μέσα ἐνημέρωσης ἀσχολοῦνται μὲ τὰ τρία ἀνήλικα ἀθιγγανόπουλα, καρποί παράνομης συμβίωσης, ἀνθρώπων ἀνίκανων γιά νά συμπήξουν οἰκογένεια, ἀνάγωγα τελείως, δίχως στοιχειώδη μόρφωση, δίχως ἀγωγή, δίχως οἰκογενειακή θαλπωρή. **Μόνη δασκάλα τους ἡ τηλεόραση μέ τους γνωστούς ἥρωες ως πρότυπα**, πού ὁδήγησαν τά παιδιά, σέ τρυφερή μάλιστα ἡλικία, μέχρι τό ἐγκλημα. Καὶ ἀναρωτιέμαι! Πόσα κανάλια θ ἀσχοληθοῦν ἄραγε μὲ τὴν ὑποδειγματική ἡ ζωή μᾶς ἀγίας μορφῆς; **Κανένα!** Ποιό κανάλι θά προδιάλλει τὴν ὑποδειγματική ζωή μᾶς κόρης σάν τὴν **΄Αγία Βαρθαράρα;** **Κανένα!** Δυστυχῶς στίς μέρες μας κατάντησε ἀπαξιωτικό καθώς καὶ παρωχημένο τὸ νά μιλᾶ κανείς γιά χρηστά ἥθη, γιά χριστιανικές οἰκογένειες, γιά ὑποδειγματικά ζευγάρια, γιά ἀνατροφή παιδιῶν «ἐν πνεύματι καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου».

΄Ιδού ὅμως τό ἀποτέλεσμα.

Στήν τρυφερή τους ἡλικία τά τρία μικρά παιδάκια, πού ἀπό τώρα ἀπέ-

κτησαν τὸν ἀπεχθῆ τίτλο τοῦ ἐγκληματία, μέ μιά μητέρα ἔστω παράνομη, στή φυλακή, κι ἔναν πατέρα στό Νοσοκομεῖο, δίχως τὴν συμπαράσταση κανενός, δίχως κάποιον καλό λόγο, σ' ἔνα σπίτι διαλυμένο, ἔφτασαν ἀπ τὴν ἀρνητική τους ἐνέργεια νά γίνουν παραδείγματα πρός ἀποφυγήν, καὶ συνάμα ν' ἀφυπνίσουν κάθε πατέρα καὶ μητέρα γιά νά ἀναλάβουν πιό ὑπεύθυνα τὸν ρόλο τους, καὶ τό καθῆκον τους, ὥστε ἡ οἰκογένεια νά εἶναι φωλιά, καταφυγή, ναός, θεομοκήπιο, πύργος.

Φωλιά, ὅπου στήν ἀγκαλιά της τά παιδάκια μας νά αἰσθάνονται θαλπωρή.

Καταφυγή, ὅπου θά βρίσκουν ἀσφάλεια.

Ναός, ὅπου θά ιερουργοῦνται οἱ χριστιανικές καὶ ἡθικές ἀρχές.

Θεομοκήπιο, ὅπου θά προφυλάσσονται ἀπό κάθε ἀντίξοη ἐξωτερική ἐπιρροή.

Καὶ **Πύργος** ἀσειστος τέλος, ὅπου τά βέλη τῶν πειρασμῶν, δί λίθας τῆς ἰσοπέδωσης καὶ οἱ ἐπιθέσεις οἱ πολυποίκιλες ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἔχθρῶν, θά ἀποσοδοῦνται καὶ ἡτημένες θά ἐκμηδενίζονται.

Συγχώρησις καί Νηστεία μέ αφορμή τόν Ε' κανόνα τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Υπό Αρχιμ. Κωνσταντίνου Σκαρτούλη
Αρχιερ. Ἐπιτρόπου Ἐλευθ/πόλεως

1. Ὁ ἀχώριστος σύντροφος τῆς νηστείας

Βρισκόμαστε σύν Θεῶ, στό τέλος τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τῆς πλέον κατανυκτικῆς καί ὅγιας περιόδου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ μας βίου, ὃπου καλούμαστε δῆλοι ὀνειζαιρέτως οἱ χριστιανοί νά προσφέρουμε ἐνώπιόν του Θεοῦ τήν πνευματική ἀποδεκάτωση τῆς ἔτησιας λογικῆς μας προσφορᾶς καί λατρείας, κατά τό παράγγελμα τοῦ ὑμνογράφου: «Ἡνέωκται τῆς θείας μετανοίας τά πρόθυρα, προσέλθωμεν προθύμως ... δεκάτας τοῦ παντός ἐνιαυτοῦ προσφέροντες τῷ πάντων Βασιλεῖ, ὅπως καί τήν Ἀνάστασιν αὐτοῦ, πόθῳ κατίδωμεν»¹. Τό κύριο γνώρισμα, τό δόπιο χαρακτηρίζει τήν Μεγάλη Τεσσαρακοστή, εἰναι ή πνευματική ἀσκηση πού ὁδηγεῖ στήν κάθαρση καί τόν ἔξαγνισμό τοῦ ἀνθρώπου, ἔχοντας ώς μέσο ἐπίτευξης τήν νηστεία. Αύτή ή τόσο σημαντική καί ὡφέλιμη ἀξία τῆς νηστείας δέν ἀπομονώνεται ὅμως ἀπό τήν ἀσκηση καί ἄλλων ἀρετῶν τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἰδιαιτέρως δέ τῆς συγχωρητικότητας καί ἀγάπης πρός τόν πλησίον. Ἡ συγχώρηση, ή ἄφεση, ή ἀγάπη καί ή συμφιλίωση εἰναι προϋποθέσεις ἀπαραίτητες τῆς νηστείας. Μόνο τότε ή νηστεία γίνεται «εὐάρεστος τῷ Θεῷ», ὅταν δέν περιορίζεται μόνο στήν ἀποχή ὥρισμένων φαγητῶν, ἀλλά συνοδεύεται κατά κύριο λόγο ἀπό τήν ἀγάπη πρός τούς συνανθρώπους μας καί τήν διάθεση γιά συγχωρητικότητα καί συνδιαλλαγή μ' αὐτούς.

2. Ὁ Ε' κανών τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου

Εἰναι πολύ χαρακτηριστικό, τό παράδειγμα τό δόπιο μᾶς δίνει ὁ Ε' κανόνας τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου: «Περὶ τῶν ἀκοινωνήτων γενομένων, εἴτε τῶν ἐν κλήρῳ, εἴτε τῶν ἐν λαϊκῷ τάγματι ... Ἐξεταζέσθω δέ μη μικροψυχίᾳ, η φιλονεικίᾳ, η τινί τοιαύτῃ ἀηδίᾳ τοῦ Ἐπισκόπου, ἀποσυνάγωγοι γεγένηνται. Ἰνα οὖν τήν πρέπουσαν ἔξετασιν λαμβάνη καλῶς ἔχειν ἔδοξεν, ἔκάστου ἐνιαυτοῦ, καθ' ἔκάστην ἐπαρχίαν δίς τοῦ ἔτους συνόδους γίνεσθαι, ἵνα κοινῇ πάντων τῶν Ἐπισκόπων τῆς ἐπαρχίας ἐπί τό αὐτό συναγομένων, τά τοιαύτα ζητήματα ἔξετάζηται. Καί οὕτως οἱ διοι-

γουμένως προσκεκρουκότες τῷ Ἐπισκόπῳ, κατά λόγον ἀκοινώντοι παρά πᾶσιν εἰναι δόξωσι, μέχρις ἂν τῷ κοινῷ τῶν Ἐπισκόπων δόξῃ τήν φιλανθρωποτέραν ὑπέρ αὐτῶν ἐκθέσθαι ϕῆφον. Αἱ δέ σύνοδοι γινέσθωσαν, μία μέν, πρό τῆς Τεσσαρακοστῆς, ἵνα πάσης μικροψυχίας ὀναιρουμένης, τό δῶρον καθαρόν προσφέρηται τῷ Θεῷ....»².

Σύμφωνα μέ τήν ἔρμηνεία τοῦ Ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, ὁ κανόνας αὐτός ἀφορᾶ κληρικούς ἢ λαϊκούς, οἱ δόπιοι ἀφορούσθηκαν ἀπό Ἐπισκόπους μιᾶς συγκεκριμένης ἐπαρχίας, καί ὅρίζει νά πραγματοποιούνται δύο φορές τό χρόνος τοπικές σύνοδοι τῶν Ἐπισκόπων, οὕτως ὥστε νά ἔξετάζουν γιά μιά δεύτερη φορά καί μέ φιλανθρωπότερα αἰσθήματα τίς αἰτίες τοῦ ἀφορισμοῦ, οἱ δόπιες μπορεῖ νά ὀφείλονται σέ μικροψυχία, η φιλονικία ἢ καί ἐμπάθεια τοῦ Ἐπισκόπου. Ὁρίζει ἀκόμη, ή μία ἀπό τίς δύο τοπικές συνόδους νά γίνεται πρίν τήν Μ. Τεσσαρακοστή, οὕτως ὥστε, ἀφοῦ διαιλυθεῖ καί συγχωρηθεῖ κάθε παράπτωμα πού ὁ Ἀρχιερέας ἔκανε πρός τόν κλῆρο καί τό λαό ἀλλά καί ἀντιστρόφως, πού ὁ κλῆρος καί λαός διέπραξε πρός τόν Ἀρχιερέα, νά προσφερθεῖ στό Θεό, καθαρό καί ὅμωμο, τό δῶρο τῆς νηστείας.

Αύτή τήν πρακτική ἐφαρμόζει καί σήμερα ή Ἀγία μας Ἐκκλησία κατά τήν τελευταία ἡμέρα πρίν τήν Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Τό ἐσπέρας τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς ἡ ἀλλιώς «Κυριακῆς τῆς συγγράμμης», τελεῖται στούς Ιερούς Ναούς ὁ ἐσπερινός τῆς συγχώρησεως, ὅπου λαμβάνουμε καί δίνουμε ταυτόχρονα συγχώρηση, ἔτσι ὥστε νά εἰσέλθουμε μέσα στό πέλαγος τῆς νηστείας συμφιλιωμένοι μέ τούς συνανθρώπους μας. Διότι δέν θά ἔχουμε καμιά πνευματική ὡφέλεια, οὔτε τό δῶρο τῆς νηστείας μας θά γίνει δεκτό ἀπό τόν Θεό, ἐάν περιορίσουμε τήν νηστεία στήν στέρηση μόνο ὑλικῶν ἀγαθῶν καί τήν ἀπογυμνώσουμε ἀπό τίς ὄλλες ἀρετές.

3. Μ. Βασιλείος, Ίω. Χρυσόστομος

‘Ο Μέγας Βασιλείος μᾶς διδάσκει πάνω στό θέμα αὐτό λέγοντας: «Μή μέντοι ἐν τῇ ἀποχῇ μόνη τῶν βρωμάτων τό ἐκ τῆς νηστείας ἀγαθόν όριζου. Νηστεία

1. Κάθισμα β' στιχολογίας τοῦ Ὅρθιου, Δευτέρας τῆς Τυρινῆς.

2. Ἀγ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Πηδάλιον, Ἐκδ. Ρηγόπουλου, Ἀνατύπωσις τῆς γ' ἐκδόσεως 1864, σελ. 128.

γάρ ἀληθής ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτρίωσις. Λύε πάντα σύνδεσμον ἀδικίας· ἔφες τῷ πλησίον τὴν λύπην, ἔφες αὐτῷ τὰ ὀφλήματα. Μή εἰς κρίσεις καὶ μάχας νηστεύετε. Κρεῶν οὐκ ἐσθίεις ἀλλ ἐσθίεις τὸν ἀδελφόν. Οἶνου ἀπέχῃ, ἀλλ ὕβρεων οὐ κρατής. Τὴν ἐσπέραν ἀναμένεις εἰς μετάληψιν, ἀλλ δαπανᾶς τὴν ἡμέραν εἰς δικαστήρια»³.

Μερικοί προσέχουν πολύ τὴν εἴσοδο τῶν φαγητῶν, ἀλλ ἀδιαφοροῦν γιά τὴν ἔξοδο τῶν λόγων. Δέν ἔχουν μάθει νά διώχνουν τὴν ὄργην ἀπ τὴν καρδιά τους, τούτους διό «Οσιος Ἡλίας ὁ Ἐκδικος».

Καί συμπληρώνει μέ περισσότερη ἔμφαση, ὁ Μέγας Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας μας **Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος:** «Οὐκ ἐνέπηξας τῇ σαρκὶ τούς ὀδόντας, ἀλλ ἐνέπηξας τῇ φυσῇ τὴν κακηγορίαν, τὴν πονηράν ὑπόληψιν, ἔτρωσας, μύρια εἰργάσω κακά καὶ σαυτόν καὶ ἐκεῖνον, καὶ ἔτερους πλείονας· καὶ γάρ τὸν ἀκούσαντα χείρονα εἰργάσω, διαβάλλων τὸν πλησίον»⁴.

4. Ἀπό τό Γεροντικό

Πλησίασε κάποτε, ἔνας δόκιμος μοναχός τὸν ἀββᾶν Παλλάδιο, καὶ τὸν ρώτησε πῶς πρέπει νά νηστεύει γιά νά μπορέσει νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τίς ἐπιθυμίες τῆς σαρκός. Καί διό ἀββᾶς Παλλάδιος τὸν ρώτησε:

— Παιδί μου, πῶς περνᾶς ὅταν νηστεύεις;

Καί διό μοναχός ἀποκρίθηκε στὸν Γέροντα:

— Τὸ πρώτον ωρίς βρέχω τούς φοινικοβλαστούς καὶ δουλεύω λέγοντας φαλμούς. Καί ὅταν τελειώσω ἔναι καλάθι, προσεύχομαι καὶ τὸ μεσημέρι λίγο κοιμᾶμαι. «Οταν σκωθῶ, βγαίνω ἀπό τὸ κελί μου καὶ πάλι δουλεύω, ἔως ὅπου κάνω τρία καλαθάκια. Καί ὅταν ἔρθει τὸ δειλινό, προσεύχομαι, κάνω ἑκατό μετάνοιες καὶ κοιμᾶμαι. Καί σηκώνομαι γιά τὸν κανόνα...

Τοῦ λέει τότε ὁ Γέροντας: «Ἄυτό παιδί μου, δέν εἶναι νηστεία. Γιατί ἀν νηστεύεις ἀπό φαγητό καὶ κακολογίες κάποιον, ἡ τὸν κατακρίνεις, ἡ κρατᾶς κακία, ἡ δέχεσαι πονηρούς λογισμούς, ἡ μέ τὴ σκέψη ἐπιθυμεῖς κάτι παρόμοιο, σοῦ συμφέρει πολύ πέντε φορές

τῇ μέρα νά τρως καὶ νά ἀποφεύγεις αὐτά, παρά νά μείνεις νηστικός καὶ νά σέ ἔχουν κατακτήσει ἐκεῖνα... Ἄλλα ἐάν θέλεις νά ἐγκρατεύεσαι καὶ νά νηστεύεις, γιά νᾶναι ἡ νηστεία σου δεκτή ἀπό τὸ Θεό, πάνω ἀπό κάθε τι ἄλλο νά φυλάγεσαι νηστεύοντας ἀπό κάθε πονηρό λόγο, ἀπό κάθε καταλαλιά καὶ κατάκριση... Καθάρισε τὴν καρδιά σου ἀπό κάθε τι πού μολύνει τή σάρκα καὶ τό πνεῦμα, ἀπό κάθε μνησικακία καὶ διάθεση ἀνήθικου κέρδους...»⁵.

Τό συμπέρασμα

Νηστεύουμε καὶ ζητοῦμε ἀπ τὸν Θεό τὴν συγχώρηση τῶν παραπτωμάτων μας καὶ ταυτόχρονα ἀλληλομισούμεθα, ἀλληλοκατηγορούμεθα καὶ κρατᾶμε ἀποστάσεις μεταξύ μας. Οἱ σχέσεις τῶν ἀνθρώπων τῆς σύγχρονης κοινωνίας μαστίζονται ἀπό κατακρίσεις, ζηλοτυπίες, ἀγωγές, διαμάχες καὶ ἀντιπάθειες. Αὐτό ὅμως μας δίδαξε διό Χριστός; Μέτην Σταυρική Του θυσία μᾶς ἔμαθε νά συγχωροῦμε καὶ νά ἀγαπᾶμε. Ο Ιερός Χρυσόστομος λέγει, ὅτι τίποτε δέν μᾶς κάνει νά εἴμαστε ὅμοιοι μέ τό Θεό, ὅσο τό γεγονός νά συγχωροῦμε τὸν συνάνθρωπό μας, ὅπως καὶ διό Θεός μᾶς συγχώρησε διά μέσου τοῦ Χριστοῦ.

«Ἄς ἐκμεταλλευτοῦμε τὴν εὐκαιρία πού μᾶς δίνει ἡ εὐλογμένη περίοδος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὅπου μέ τὴν νηστεία καὶ τὴν μετάνοια, ζητοῦμε τὴν ἄφεση τῶν παραπτωμάτων μας, γιά νά ἀνακαλύψουμε τό χαμένο μονοπάτι τῆς ἐπιστροφῆς μας στό Θεό. Η πορεία ὅμως αὐτή περνᾶ πάντοτε μέσα ἀπό τὴν συγχώρηση καὶ τὴν ἀγάπη πρός τὸν συνάνθρωπο. Εἶναι ἀνάγκη νά συγχωρήσουμε καὶ νά συγχωρθοῦμε γιά νά βροῦμε ἀνάπταυση καὶ γαλήνη στὴν φυσῇ μας. Ο Αγιος Κοσμᾶς διάλιτωλός μέ τὴν ἀπλότητα πού τὸν διακρίνει μᾶς προτείνει: «Ἀν θέλετε νά συγχωρήσει διό Θεός δλα τά ἀμαρτήματά σας, εἰπέτε καὶ ἡ εὐγένειά σας διά τούς ἔχθρους σας τρεῖς φοράς: διό Θεός συγχωρῆσαι καὶ ἐλεῆσαι αὐτούς».

‘Ο γος Κανὼν τῆς Α’ Οἰκ. Συνόδου (325 μ.Χ.) ἀναδεικνύει τό γνήσιο Ἐκκλ. Φρόνημα: θεάρεστη ἡ νηστεία μας μόνο ἀντάμα μέ τὴν ἀγάπην.

3. Μεγ. Βασιλείου, Περὶ Νηστείας Α’, ΕΠΕ, σ. 48.

4. Ιω. Χρυσοστόμου, ‘Ομιλία Γ’ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟΔΗΜΙΑΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΦΛΑΒΙΑΝΟΥ’, ΕΠΕ 32, 34.

5. ΤΟ ΜΕΓΑ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΝ, ‘Ἐκδοσις Ι’, Ήσυχ. «Τό Γενέσιον τῆς Θεοτόκου», Πανόραμα Θεσ/νίκη, σελ. 57-59.

Οἱ λέγοντες τό πονηρόν καλόν...

Τῷ τοῦ Σεβασμ. Μητροπ. Ἐλευθερουπόλεως

κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

1. Ἀπό τά χρόνια τοῦ Ἡσαῖου

‘Η φράση τοῦ τίτλου αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου, ἀγαπητοί ἀναγνῶστες, δέν εἶναι τοῦ ἄρθρογράφου. Ἀνίκει στὸν Προφήτη Ἡσαῖα, τὸν μεγαλοφωνότατο, τὸν ὁποῖον ἴδιαιτέρως θυμηθήκαμε στὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων, ἀφοῦ ἀξιώθηκε ἀπό τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, «τὸ λαλῆσαν διά τῶν προφητῶν», νά προφητεύσῃ τὸν Γέννησην τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπό τὴν Παρθένο Μαρία. («Ἴδού ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει...»). Ὁπως ἐπίσης τὸν θυμόμαστε στὶς ἅγιες αὐτές ἡμέρες, καθὼς ἀντηχοῦν στοὺς ναούς μας στὶς καθημερινές ἀκολουθίες οἱ θαυμάσιοι καὶ ἀφυπνιστικοί λόγοι του.

Βρίσκεται καταχωρημένη ἀπό αἰῶνες ἡ ἀνωτέρω φράση τοῦ τίτλου τοῦ ἄρθρου μας, ὀκτακόσια περίπου χρόνια πρὸ Χριστοῦ, στό ὄμώνυμο βιβλίο τῆς Παλ. Διαθήκης, ἐνα βιβλίο μέ μοναδικές θρησκευτικές, ἡθικές, κοινωνικές ἰδέες, ἀπαράμιλλου πνευματικοῦ κάλλους, ἀλλά καὶ μέ ἔξοχη λογοτεχνική λάμψη. Τό βιβλίο τοῦ Ἡσαίου εἶναι ἐνας θησαυρός νοημάτων καὶ

λεκτικῆς χάρης. Ἀριστούργημα τῆς παγκόσμιας λογοτεχνίας!

Ἐκεῖ διαβάζομε τὴν φράση αὐτή, τὴν ἐναρκτήρια του ἄρθρου μας. «**Οὐαὶ οἱ λέγοντες τό πονηρόν καλόν καὶ τό καλόν πονηρόν, οἱ τιθέντες τό σκότος φῶς καὶ τό φῶς σκότος, οἱ τιθέντες τό πικρόν γλυκύ καὶ τό γλυκύ πικρόν...**» (Ἡσαῖου 5, 20)

Δηλαδή, γιά νά κάνομε πιό κατανοπτό τὸν προφητικό λόγο, « Ἀλίμονο σ ἐκείνους, πού λένε τό πονηρό καλό καὶ τό καλό

πονηρό, πού παρουσιάζουν τό σκοτάδι ὡς φῶς καὶ τό φῶς ὡς σκοτάδι, πού κάνουν τό πικρό γλυκό καὶ τό γλυκό πικρό...!».

Ο προφήτης Ἡσαῖας, ἄνδρας μορφωμένος, ἀπό ἀριστοκρατική γενιά, πού διέσωζε στό πνεῦμα του τό ὄρθον καὶ τό πρέπον, στά μέσα τοῦ 8ου αἰῶνος π. Χ. ἀνέλαβε, ὕστερα ἀπό ἐντολή καὶ πρόσκληση τοῦ Θεοῦ, νά διορθώσει τά κακῶς κείμενα τῆς κοινωνίας. Ἐλεεινολογεῖ, λοιπόν, ὅσους χωρίς ἵχνος ντροπῆς διέστρεφαν τά πράγματα. “Οσους συγκεκριμένα, γιά λόγους ὅχι ἀσφαλῶς ἔντιμους, τό πονηρό καὶ κακό καὶ σκοτεινό καὶ πικρό τό παρουσίαζαν ὡς καλό, ὡς φωτεινό καὶ γλυκό !

Πίστευε ό ἔνθεος προφήτης, ὅτι οἱ συνάνθρωποί του αὐτοί, συνήθως ψευδοπροφῆτες, μέ τέτοια διαστροφική μανία, προσέφεραν τίς χειρότερες ὑπηρεσίες στό κοινωνικό σύνολο. "Οτι ᾧσαν οἱ χειρότεροι ἔχθροι του! Καί δέν ᾧσαν; Πῶς θά χαρακτηρίσουμε, γιά παράδειγμα, ἐκείνους πού παίρνουν τό πηδάλιο τοῦ πλοίουν στά χέρια τους καί πού ἀλλάζουν τήν πορεία του καί ἀντί νά τό κατευθύνουν πρός τό πέλαγος τό κατευθύνουν μέ όρμη ἐπάνω στή στεριά γιά νά τό μεταβάλουν σέ συντρίμμια;

Αύτοί εἶναι οἱ διαστροφεῖς τῆς ἀλήθειας, πού τό ὄμολογημένο κακό τό ἐμφανίζουν ώς καλό, πού παλεύουν τήν ἀνίερη καί κακούργα πάλη, τό δηλητήριο νά τό παρουσιάσουν ώς γλύκισμα!

Ἐναντίον αὐτῶν στρέφεται ὅχι μόνο ό προφήτης Ἡσαΐας καί ἡ ὑγιής συνείδηση τῆς ἀνθρωπότητας ἀλλά καί ό Ἰησοῦς Χριστός μας, ὅταν τέλος πιά τῆς δημόσιας δράσεώς Του ξέσπασε ἐναντίον τῶν Γραμματέων καί Φαρισαίων, ἀμίμητων διαστρεβλωτῶν τῆς ἀληθείας, μέ τά γνωστά μας οὐαί... «Οὐαὶ ὑμῖν ὁδηγοί τυφλοί... μωροί καί τυφλοί! οἱ διυλίζοντες τόν κώνωπα, τήν δέ κάμπλον καταπίνοντες!» (Ματθ. 23, 24).

2. Κοινωνική συμφορά

Διαστροφεῖς τῆς ἀλήθειας, χωρίς ντροπή! Υπάρχει χειρότερη συμφορά γιά τήν κοινωνία μας; **Φαινόμενο ξεπεσμοῦ, ἔνδειξη τοῦ κοινωνικοῦ κατήφορου.** Προάγγελος τοῦ ἡθικοῦ καί τοῦ φυσικοῦ τέρματος τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων, μιᾶς κοινωνίας χωρίς προσα-

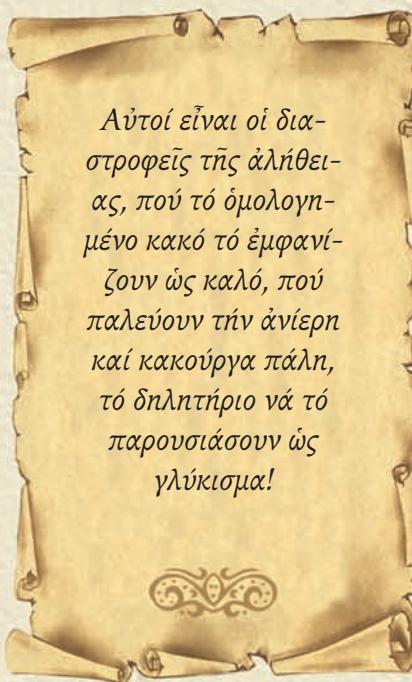
νατολισμό, χωρίς πυξίδα, καράβι ξυλάρμενο στό πέλαγος τοῦ χρόνου...!

Πῶς δέν εἶναι ἀνησυχητικό φαινόμενο, γιά τήν ἡθική πορεία τῆς κοινωνίας μας, ὅταν ἡ **καταπάτηση ὅχι ἀπλῶς Θείων ἀλλά καί φυσικῶν νόμων** καί ἡ ἡθική ἀποχαλίωση, θεωρεῖται «**πρόδοση**» πρός τήν «λυτρωτική» τάχα πορεία ἀπό τά ταμπού τοῦ παρελθόντος;

Πῶς ἡ συγκεκαλυμένη ἐξαχρείωση καί ὁ εὐτελισμός νεαρῶν, συμπαθῶν, φιλόδοξων ὑπάρχεων, ὁ ὑποβιβασμός των (ἔστω ἐκούσιος) στό ἐπίπεδο τοῦ πειραματόζωου, στά διάφορα ριάλιτι, να μην τρομάζει πού ἐκλαμβάνεται ώς εὑρηματικό, διασκεδαστικό θέαμα καί ἐκτιμᾶται δεόντως μέ ὑψηλά ποσοστά τηλεθέασης; Σέ τί ἄραγε διαφέρουν τά σύγχρονα αὐτά θεάματα ἀπό τά θεάματα, πού προσέφεραν οἱ ἀρχοντες στά χρόνια τῆς Ρωμαϊκῆς κατάπτωσης στά ἀμφιθέατρα μέ τίς θηριομαχίες;

Πῶς νά μήν θεωρήσομε μέ πόνο τήν «καταξίωση»... τῆς ἀναίδειας, τῆς ἀσέβειας, τῆς ἐλαφρότητας, τῆς δειλίας μέ τόν ἐπίζηλο τίτλο τοῦ ἐλεύθερου, τοῦ ἱρωικοῦ ἀνθρώπου, πού τά ἔχει ξεπεράσει ὅλα αὐτά, διότι δέν ζεῖ στόν... μεσαίωνα, ἀλλά στόν 21ον αἰώνα, ἀπό δημοσιογραφικούς καλάμους, πού λησμόνησαν, δυστυχῶς, μέσα στή ζάλη τοῦ ἀνταγωνισμοῦ, ἀρχές καί ἀξιώματα τοῦ λαμπροῦ δημοσιογραφικοῦ ἔργου;

Ό Θεός, ἀγαπητοί ἀναγνῶστες, ἃς φυλάξει τήν κοινωνία μας ἀπό αὐτούς τούς διαστροφεῖς τῆς ἀληθείας, τούς λέγοντας μέ περισσή ἀναίδεια « τό πονηρόν καλόν...».

‘Ο Ἅγιος Γεώργιος καὶ ἡ Ἱερά Μονή του, στό Παλαιοχώρι Παγγαίου.

(23' Αωριλίου)

‘Ο βίος του Ἅγιου

Ο Μεγαλομάρτυρας καὶ Τροπαιοφόρος Γεώργιος εἶναι ὁ δημοφιλέστατος Ἅγιος σε' Ανατολή καὶ Δύση, σ' ὅλο τὸν κόσμον καὶ δεδαίως στήν Ἱερά Μητρόπολή μας, ἐάν ἀναλογιστοῦμε ὅτι δέκα Ἐνοριακοί Ἱεροί Ναοί καὶ πολλοί ἄλλοι Ναῖσκοι τῆς Μητροπολιτικῆς μας Περιφερείας εἶναι ἀφιερωμένοι στό ἔνδοξον ονομάτου.

‘Ο Γεώργιος γεννήθηκε τό 280 μ.Χ., καταγόταν ἀπό πλούσια καὶ εὐγενὴ οἰκογένεια τῆς Καππαδοκίας. Ἀπό μικρό παιδί διακρίνονταν ἀπό τὰ ἔξαιρετικά χαρίσματα τῆς πίστης, τῆς ἀγάπης, τῆς ταπεινοφορούντης, τῆς ὑπομονῆς, τῆς καλοσύνης, τῆς εὐγένειας, τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς τόλμης καὶ τῆς ἀνδρείας. Γι' αὐτό καὶ ἀναδείχθηκε ἄξιος Χριστιανός καὶ γενναῖος στρατιωτικός, πού τιμήθηκε δικαίως μὲ ψηλά ἀξιώματα: τοῦ τριβούνου, χιλιάρχου, κόμητος καὶ στρατηλάτου!

Τάχρονια, ὅμως, τῶν φοβερῶν διωγμῶν τοῦ Διοκλητιανοῦ, ὁ Γεώργιος αὐτόκλητος παρουσιάζεται μπροστά στόν Αὐτοκράτορα καὶ διακηρύττει μέτα παροησία τήν πίστη του στό Χρι-

στό, ἐλέγχει τήν ἀπάτη τῶν εἰδώλων καὶ χλευάζει ὅσους πιστεύουν σ' αὐτά. ‘Ο Διοκλητιανός θέλησε κατ' ἀρχάς μέν κολακεῖς καὶ ὑποσχέσεις, μέ πλούτη, τιμές καὶ δόξες νά τόν πείσει νἀρνηθεῖ τήν χριστιανική πίστη του.’ Αλλά δέν τό πέτυχε.

‘Αρχισαν, λοιπόν, τά μαρτύρια: τόν κρέμασαν σ' ἔνα ξύλο, ἐνῷ στρατιώτες τόν χτυποῦσαν στήν κοιλιά μέ κοντάρι. Τόν ἔδεσαν γυμνό πάνω σέ τροχό μέ κοφτερά μαχαίρια, μέ σκοπό

γυρνώντας ὁ τροχός νά καταρρεουργήσει τό νεανικό του σῶμα. Τόν ἔριξαν σ' ἔνα λάκκο μέ καυτό ἀσβέστη γιά νά καεῖ. Τοῦ ἔβαλαν στά πόδια του, πυρακτωμένα στήν φωτιά εἰδικά σιδερένια παπούτσια, πού στό ἐσωτερικό τους εἶχαν καρφιά, καὶ τόν ἀνάγκασαν νά τρέξει. Τόν μαστίγωσαν δάναυσα μέ δούνευρα.

‘Ο Γεώργιος, ὅμως, τά ὑπέμεινε ὅλα γενναιότατα καὶ ἀναδείχθηκε τροπαιοφόρος νικητής μέ τήν ἀταλάντευτη πίστη του στό Χριστό.’ Εκανε μάλιστα καὶ πολλά θαύματα, κατά τήν διάρκεια τοῦ μαρτυρίου του, πού ὅδηγησαν στήν ἐπίγνωση τῆς Αληθείας πολλούς εἰδωλολάτρες, ἀκόμη καὶ τήν Αὐτοκράτειρα Ἀλεξάνδρα, ἡ ὁποία φυλακίστηκε καὶ παρέδωσε δοσιακά τήν ψυχή της στό Θεό, καθώς πορευόταν νά ἐκτελεστεῖ διά ξίφους! Καὶ τό πιό ἀξιοθαύμαστο: ὁ Ἅγιος μας ἀνέστησε

Παλαιοχώρι Παγγαίου:
ἔνας ἀκόμη ιερός καὶ αἵματοβαμ-
μένος τόπος τῆς πατρίδος μας.

Τοῦ Πρωτοπρεσβύτερου
Θεοχάρη Καλπάκογλου
Ἀρχιερ. Ἑπιτρ. Παγγαίου

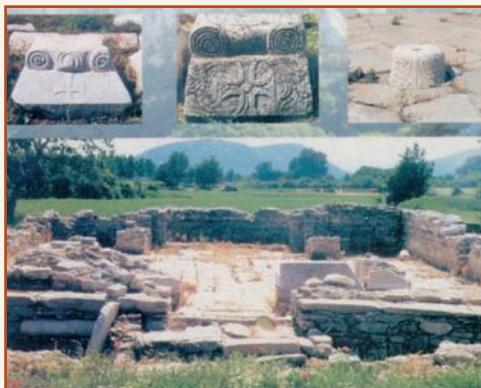
νεκρό ἀπό τόν τάφο, μέ άποτέλεσμα πολύς παριστάμενος λαός ν ἀναφωνήσει «Μέγας ὁ Θεός τοῦ Γεωργίου» καί νά πιστέψει στόν Σταυροθέντα καί Ἀναστάντα Σωτήρα Χριστό.

Τελικά, ἐπειδή μέ τήν δύναμη τῆς πίστης καί προσευχῆς του ἔκανε νά πέσουν καί νά συντριβοῦν τά εἴδωλα μέσα σέ ναό τοῦ Ἀπόλλωνα, ὁ Διοκλητιανός ἔδωσε τήν ἐντολή νά τόν ἀποκεφαλίσουν στίς 23 Ἀπριλίου 296 μ.Χ. Κατόπιν, ἡ ταφή του ἔγινε στήν Λύδδα, ὅπου ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἀνήγειρε ναό, πού διασώζεται μέχρι σήμερα.

Τό Μοναστήρι του

Ἄπο τήν ἡμέρα τοῦ μαρτυρίου του ἡ φήμη καί ἡ εὐεργετική χάρη τοῦ Μεγαλομάρτυρα ἔξαπλώθηκε σ' ὀλόκληρο τόν χριστιανικό κόσμο, μέ άποτέλεσμα νά τιμηθεῖ, ἀκόμη καί ἀπό τούς μουσουλμάνους (!) καί ν' ἀναδειχτεῖ ἀπό τούς πιό ἀγαπητούς καί θαυματουργούς ἀγίους μας, ἔχοντας στό ὄνομά του ἀφιερωμένους-παγκοσμίως- πάμπολλους ναούς καί μοναστήρια. Ἔνα ἀπό αὐτά ἦταν καί τοῦ «Ἀγίου Γεωργίου εἰς Βρανόκαστρον», ἔρείπια τοῦ ὁποίου διασώζονται στό 10ο χιλ. Ἐλευθερούπολης-Σερρῶν, στό Παλαιοχώρι.

Δυστυχῶς, ὅμως, δέν γνωρίζουμε πότε καί ἀπό ποιόν ἰδρύθηκε αὐτή ἡ Ἱερά Μονή, ἡ ὥποια ἀπό τό ἔτος ἑρημώσεως της (1763 μ.Χ.) παρέμεινε κρυμμένη μέσα στή γῆ μέχρι τίς ἡμέρες μας, πού ἡ ἀρχαιολογική ἔρευνα, πού διενήργησε ἡ ΙΒ Ἐφορεία Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων, τά ἔτη 1995-96, ἔφερε στό φῶς μοναστηριακό συγκρότημα μέ τό Καθολικό, τήν Τραπεζαρία, τά Κελλιά τῶν μοναχῶν, τόν περίβολο τῆς μονῆς, πού ἔχει περίμετρό του 270 μ. καί πού συμπεριλαμβάνει ἀκόμη ἓνα πηγάδι, δοιθητικούς χώρους (κουζίνα, φοῦρνο, ζυμωτήριο κ.ἄ.),

Τό καθολικό τῆς Ἱ. Μονῆς, κιονόκρανα καί βάσεις μέ περίτεχνα σύμβολα.

τάφους Ἱερέων καί λαϊκῶν. Ἐπιπλέον, κατά τήν ἀνασκαφή, βρέθηκαν νομίσματα ἀραιοκητῆς (4ου αἰ.) καί Βυζαντινῆς (13ου αἰ.) περιόδου καί 876 ἀργυρᾶ ἀσπρα νομίσματα ἐποχῆς τοῦ Σουλτάνου Σελήμ Α' (1512-1520), κιονόκρανα καί βάσεις μέ περίτεχνα σύμβολα, διάφορα κεραμικά, ὅστρακα, ποτήρια κ.τ.λ.

Ἄπο Πατριαρχικά σιγίλια μαρτυρεῖται, ὅτι τό μονύδριο ἦταν Πατριαρχικό Σταυροπηγιακό «τιμώμενον τοῦ ἀγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος καί τροπαιοφόρου Γεωργίου» (Σιγίλιο Πατρ/χου Μαξίμου Γ' 1477). Κι ἀπό τόν ὀρχιτεκτονικό τύπο τοῦ Καθολικοῦ, τῆς τοιχοποιίας, τῆς ἀνεύρεσης τεσσάρων θωρακίων τέμπλου μεσοδυζαντινῶν χρόνων, ἐνός πέτρινου ἡλιακοῦ ὡρολογίου μέ ἐγχάρακτη χρονολογία, μέ δυζαντινή γραφή 9ΦΟΖ, δηλαδή 1069 μ.Χ., συμπεραίνεται ὅτι ἡ μονή χρονολογεῖται πρίν ἀπό τά μέσα του 11ου αἰ. μ.Χ. Τήν ἐποχή ἐκείνη μάλιστα τό μοναστήρι, σύμφωνα μέ τήν μελέτη τοῦ Ἀρχαιολόγου κ. Νικολάου Ζήκου, ἀνοικοδομήθηκε μέ ὀρχιτεκτονικά μέλη προγενέστερου παλαιοχριστιανικοῦ ναοῦ πού μελλοντικές ἔρευνες θά ἐπιδειδαιώσουν.

Ἡ μονή, ὅπως προαναφέραμε, ἦταν Πατριαρχική καί Σταυροπηγιακή, δηλαδή ἔξασφάλιζε τήν αὐτοκρατορική προστασία καί ἀνήκε στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, ἀρχικά ὡς ἀνεξάρτητη, καί ἀπό τό ἔτος 1474 ὡς ἔξαρτώμενη ἀπό τήν Ἱερά Μονή Παναγίας Εἰκοσιφοίνισσας (Σιγίλιο Πατρ/χου Συμεών Α'). Ἀποτελούνταν ἀπό εὐλαβεῖς μοναχούς πού τά χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας πρόσφεραν μεγάλο Ἐθνικοθησαυρικό ἔργο, ἀφοῦ ἡ παραδοση ἀναφέρει ὅτι στήν Μονή λειτουργοῦσε καί «Κρυφό Σχολείο». Ἐκεῖ οἵ κάτοικοι τῆς περιοχῆς διδάχτηκαν τήν Ὁρθοδοξία, τήν Ἐλληνική γλώσσα καί παράδοση.

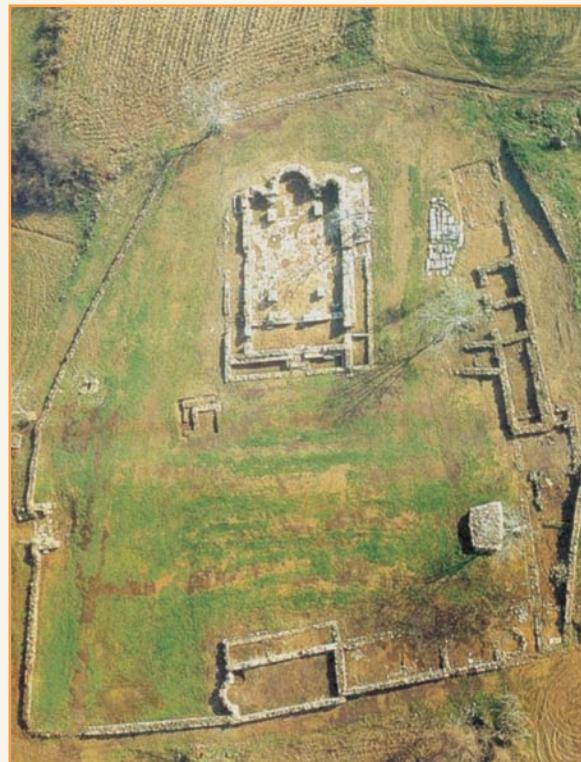
Αύτή ή δράση ὅμως, προκάλεσε τήν ὁργή τοῦ Τούρκου Τοπάρχη τῆς περιοχῆς ὃ ὅποιος τήν ἡμέρα τῆς πανήγυρης τῆς Μονῆς στίς 23 Απριλίου 1507 τήν κατέστρεψε καὶ σφαγίασε, κατά τήν τοπική παράδοση, τούς 150 μοναχούς της. Αύτός ὁ ἄγιος καὶ βαμμένος ἀπό αἷμα μαρτύρων μοναχῶν τόπος, συνέχισε μετά ἀπό λίγο διάστημα τήν ζωή του μέχρι τό ἔτος 1763, ὅπου ἐγκαταλείπεται καὶ ἐρημώνεται λόγω «ἐχθρικῆς κατά τῶν μοναχῶν συμμορίας» (Παπαδοπούλου-Κεραμέως, "Εκθεσις, 19).

Ο Ἅγιος Γεώργιος, ὁ προστάτης τῆς μονῆς καὶ Πολιούχος σήμερα τοῦ Παλαιοχωρίου, εἶναι ἐκεῖνος πού μερίμνησε νά φανερωθεῖ στήν ἐποχή μας ἡ Ἰστορία τῆς Μονῆς του, δείχνοντας ἀκόμη καὶ μέ τούς ἔξης θαυμαστούς τρόπους τήν ὑπαρξή της: ἐμφανιζόμενος σέ ὄνειρο τοῦ μακαριστοῦ Θ. Κυρανούδη, τοῦ ὑποδείκνυτος τόν χῶρο τῆς μονῆς καὶ ἐπιπλέον ἔνα θωράκιο τέμπλου, τοῦ ὅποιου ὁ Θεόδωρος ζωγράφιζε τό συγκεκριμένο σχέδιό του σέ χαρτί καὶ καλοῦσε τόν κόσμο νά δοηθήσει γιά τήν εὔρεσή τους! Ο ἀείμνηστος δέ Ήρακλῆς Ε. Κισσᾶς ἔλεγε δτι σέ δρόμο πλησίον τῆς Μονῆς, ἐνῶ ὁ ἴδιος περπατοῦσε, ἀκουσε δίπλα του πατήματα ἀλόγου νά τόν προσπερνοῦν, δλέποντας ὅμως μόνο τήν σκόνη τοῦ δρόμου καὶ ὄχι τό ἄλογο. Πολλοί Παλαιοχωρινοί διηγοῦνται σήμερα δτι ὁ χῶρος τοῦ μονυδρίου πρίν ν' ἀνακαλυφθεῖ εὐώδιαζε βασιλικό ἥ δτι τό δράδυ μᾶς Μεγάλης Παρασκευῆς εἶδαν νά περιφέρεται ὁ Ἐπιτάφιος, μέ συνοδεία μοναχῶν καὶ λαοῦ. Νεαρή κοπέλα ἔξομολογούμενη σέ Πνευματικό τό ἔτος 2005, ἀνέφερε δτι κατευθυνόμενη μαζί μέ τήν μητέρα της πρός Σέρρες, ἐκατέρωθεν τῶν σημερινῶν ἔρειπίων τῆς μονῆς, εἶδε τόν Ἅγιο καβαλάρη στό λευκό του ἄλογο νά διασχίζει τόν δρόμο καὶ νά κατευθύνεται πρός τό μοναστήριο του.

Από ὅλα αύτά τά θαυμαστά γεγονότα, κατανοοῦμε τήν διαρκῆ παρουσία τοῦ Θεοῦ, τῶν Ἅγιων καὶ τοῦ Μεγαλομάρτυρα Γεωργίου, στήν ζωή καὶ τά ἔργα μας, τά δποια μᾶς εὐλόγοιν καὶ μᾶς καθιστοῦν τροπαιοφόρους σέ κάθε πειρασμό καὶ σωματική-ψυχική ταλαιπωρία.

Εἰκόνα Τέμπλου Ἱ. Ἐνοικιακοῦ Ναοῦ Ἅγ. Γεωργίου Παλαιοχωρίου.

Αεροφωτογραφία Ἱ. Μονῆς

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΒΑΖΟΠΕΤΡΑΣ

26 Απριλίου 1913

Βαζόπετρα όνομάζουμε μία τοποθεσία
έξω από τις Έλευθερές στόν δρόμο πρός
τήν Έλευθερούπολη. Πήρε τό όνομα από
ένα μεγάλο βράχο πού έμοιαζε μέ βάζο.

Είναι ένα από τά χιλιάδες σημεία της Έλλαδας πού κρύβουν μέσα τους μία ιστορία γεμάτη πόνο καί δάκρυ αλλά καί ήρωισμό καί δόξα. Στούς γύρω από τήν Βαζόπετρα λόφους στις 26 Απριλίου τό 1913 έγινε μία τρομερή μάχη μεταξύ τῶν Έλλήνων καί τῶν δῆθεν συμμάχων Βουλγάρων. Οι Βούλγαροι στόν Α' Βαλκανικό πόλεμο, τό 1912, δσα Έλληνικά χωριά καί πόλεις έλευθέρων από τούς Τούρκους στήν Μακεδονία τά κρατοῦσαν στήν δικαιοσία τους μέ σκοπό νά τά ένωσουν μέ τό κράτος τους. "Ονειρό τους νά κάνουν τήν μεγάλη Βουλγαρία. Άπο τήν ήμέρα πού έχασαν τήν εύκαιρια νά καταλάβουν τήν Θεσσαλονίκη δέν σταμάτησαν νά δημιουργοῦν προβλήματα στήν Κεντρική καί Ανατολική Μακεδονία. Οι έπιθετικές τους ένέργειες γιά νά καταλάβουν πόλεις καί χωριά τής Μακεδονίας ήταν συχνές. Έτσι στά χέρια τους έπεσαν τό Πράβι (Έλευθερούπολη) καί αλλα χωριά τής περιοχῆς Παγγαίου. Δέν κατάφεραν όμως νά πάρουν τής Έλευθερές πού τό ήθελαν τόσο πολύ γιά νά βγοῦν πρός τήν θάλασσα, γιατί τούς ξεγέλασαν οι Μακεδονομάχοι τοῦ χωριοῦ λέγοντάς τους, ότι τό χωριό τό κατέλαβε ένα «μπουλούκι» Έλληνικοῦ στρατοῦ. Γιά νά πιστέ-

ψουν οι Βούλγαροι τόν ίσχυρισμό τους, οι Μακεδονομάχοι έστησαν πολλές σκηνές πού έδειχναν ότι πράγματι έκει ύπάρχει πολύς έλληνικός στρατός.

Οι Βούλγαροι λίγα μέτρα πιό μακριά από τό Έλληνικό φυλάκιο, σέ χώρο πού είχαν καταλάβει, είχαν στήσει τό δικό τους φυλάκιο, ύψωσαν τήν Βουλγάρικη σημαία καί καιροφυλακτούσαν πότε θά τούς δοθεὶ εύκαιριά γιά νά όρμησουν στήν Έλευθερές. Τό χωριό τό προστάτευαν οι Μακεδονομάχοι του καί έθελοντές Έλληνες από τήν Αμερική πού είχαν πάει μετανάστες. Ήσαν όλα φτωχόπαιδα 22-28 χρόνων, από διάφορα μέρη τής Έλλαδος, από τά νησιά, τήν Ηπειρο, τήν Θεσσαλία, τήν Πελοπόννησο, πού είχαν φύγει στήν Αμερική γιά καλύτερη ζωή, καί πάνω πού έστρωσαν τήν καριέρα τους, άκουσαν ότι ή Μακεδονία, πού μόλις είχε έλευθερωθεὶ από τήν σκλαβιά τῶν Τούρκων, κινδύνευε νά ξαναπέσει στήν σκλαβιά τῶν Βουλγάρων. Ή μεγάλη μητέρα Έλλαδα τούς καλούσε σέ βοήθεια. Κι' αύτοί, ένοιωσαν έντονα τήν λαχτάρα τῶν ἀδελφῶν τους Μακεδόνων νά μή χάσουν τήν λευτεριά πού μόλις είχαν ἀποκτήσει, νά μήν ποδοπατοῦν ἀδιάντροπα τήν ξακουστή τους Μακεδονία βάρβαρα πόδια, γι' αύτό ύπακούοντας στήν φωνή τους, έγκατέλειψαν τήν Αμερική, βροντοφώναξαν ήρωικά «παρών» καί κατατάχτηκαν στόν Έλληνικό στρατό. "Ενας λόχος

Τῆς κας Μπεϊκάκη Φωτεινῆς
Δασκάλας - Συνταξιούχου

ἀπό αύτούς τούς μετανάστες, ό 9ος λόχος τοῦ 20ου Συντάγματος τοῦ Γ' Σώματος Στρατοῦ μέ διοικητή τόν Δημοσθένη Ζωιτόπουλο, ἐγκαταστάθηκε στίς Ἐλευθερές.

Οἱ Βούλγαροι ἦσαν πολύ ἐνοχλητικοί. Συχνά δημιουργοῦσαν προβλήματα στό Ἑλληνικό φυλάκιο καὶ ζητοῦσαν εὐκαιρία νά ἐπιτεθοῦν, καὶ ἡ εὐκαιρία δόθηκε. Ἡταν τρεῖς τά ξημερώματα στίς 26 Ἀπριλίου 1913, ὅταν ἀκούστηκαν οἱ πρῶτοι πυροβολισμοί. Ἐλληνες καὶ Βούλγαροι ἥρθαν σέ ρήξη καὶ ἀμέσως τό «πῦρ» γενικεύτηκε σ' ὅλη τήν συνοριακή γραμμή ἀπό τό τελωνεῖο Ἐλευθερῶν (ἀποθάρρα Ν.Περάμου) μέχρι τήν Τόβλιανη (Ἐξοχῆ).

Ἡ καρδιά τῆς μάχης ἦταν στούς λόφους γύρω ἀπό τήν βαζόπετρα.

Οἱ Βούλγαροι ἤταν πολλοί, καλά ὀπλισμένοι, μέ πυροβολικό καὶ πολυβόλα καὶ συνέχεια ἔρχονταν γιά ἐνίσχυσί τους στρατιῶτες ἀπό τό Πράβι. Κατεῖχαν καλύτερες θέσεις, ἐμπόδιζαν τίς κινήσεις τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀπειλοῦσαν νά τούς κυκλώσουν. Οἱ Ἐλληνες ἤταν μόνο ό 9ος λόχος μέ τόν Ζωιτόπουλο καὶ οἱ ἄνδρες τῶν Ἐλευθερῶν καὶ τῆς Δρέσνας (Μυρτόφυτου), πού ἔτρεξαν νά βοηθήσουν κρατώντας στά χέρια τούς Γκράδες, δπλα πού ὅταν ἐκπυρσοκροτοῦσαν ἔθγαζαν καπνό καὶ πρόδωναν τίς θέσεις τῶν πολεμιστῶν, στόν ἔχθρον. Κατά τίς ἔξι τό ἀπόγευμα ἥρθε γιά βοήθεια καὶ ό 11ος λόχος, μέ λοχαγό τόν Γαργαλίδη.

Ἡ μάχη ἤταν πολύ σκληρή. Οἱ λίγοι Ἐλληνες ρίχτηκαν ἀτρόμητοι ἐναντίον τοῦ πο-

λυάριθμου ἔχθροῦ, πολέμησαν λεονταρίσια, στῆθος μέ στῆθος, μέ αύταπάρνηση. Πολέμησαν μέ τό σῶμα ἀλλά πιό πολύ μέ τήν ψυχή. Ὁταν ἡ ψυχή στέκεται ὅρθια, τότε είναι ἀντρειωμένο καὶ τό χέρι.

Οἱ γύρω λόφοι βούιζαν ἀπό τήν κλαγγή τῶν ὄπλων. Ἡ γῆ στέναζε ἀπό τά βογγητά τῶν πληγωμένων καὶ ἀπό τά δύο μέρη. Καί δέν πολέμησαν τόν ἔχθρο μόνο οἱ λίγοι στρατιῶτες καὶ οἱ ἄνδρες τῶν δύο χωρῶν. Δίπλα τους σάν νέες Σουλιώτισσες βρίσκονταν καὶ οἱ Λευτεριανές ἔδιναν νερό στούς πολεμιστές νά δροσίσουν τά χείλη τους, ἔπαιρναν μακριά ἀπό τήν φωτιά τῆς μάχης τούς τραυματίες προσφέροντάς τους ὅποια βοήθεια μποροῦσαν, ἔθαζαν μέσα σέ κουβέρτες τούς σκοτωμένους στρατιῶτες καὶ τούς ἀπομάκρυναν ἀπό τήν μάχη.

Ἡ εἰμασταν λίγοι οἱ Ἐλληνες. Αύτή τήν ήμέρα ὁ βουλγαρικός στρατός ἔπαθε μεγάλη καταστροφή. Είχαν πάνω ἀπό 400 νεκρούς. Ἔγινε θαῦμα σ' αὐτή τήν φοβερή μάχη, εἶπε ό Εύρυπίδης Καραμπερίδης, πού ἔφηβος ἐκείνη τήν ἐποχή παρακολούθησε ὅλες τίς σκηνές. Μιά Ἑλληνική διμοιρία πού ἐρχόταν γιά βοήθεια ἀπό τήν Τόβλιανη, ἔχασε τόν προσανατολισμό της καὶ χώμηκε μέσα στό βουλγαρικό ἔδαφος. Τότε είδαν οἱ Ἐλληνες νά κατεβαίνη πρός τόν Νουζλά (Αγιο Ἀνδρέα) πλῆθος βουλγάρων ἀπό τό Πράβι. Ὁ Ἐλληνας ἀξιωματικός, μή ἔχοντας ἄλλη λύση ἔδωκε διαταγή [«πῦρ όμαδόν»]. Τά ἔχασαν οἱ βούλγαροι. Νόμισαν πώς αύτοί μπήκαν σέ ἐλληνικό ἔδαφος καὶ ἔπε-

σαν σέ έλληνική ένέδρα. Οι περισσότεροι βούλγαροι ἔπεσαν νεκροί. "Οσοι ἔμειναν διασκορπίστηκαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μέσα στὸ βουνό καὶ τελικά συγκεντρώθηκαν στὸν "Αγιο 'Ανδρέα, ἐνώθηκαν μὲ ἄλλες βουλγαρικές δυνάμεις, οἱ ὅποιες προχωροῦσαν πρὸς τὴν Πέραμο μὲ σκοπό νά περικυκλώσουν τίς Ἐλευθερές... "Ενας

"Ἐλληνας ἀπό τὴν Δρέσνα (Μυρτόφυτο) ὁ Ἀθανάσιος Καστανάς, πού ἔτυχε νά είναι κρυμμένος στὸ δρόμο τῶν βουλγάρων, ἄρπαξε τὸ ὅπλο ἐνός σκοτωμένου Ἐλληνα (τὸ δικό του ὅπλο ἦταν Γκράς) καὶ μέ διαταγή τοῦ ὑπολοχαγοῦ Γρί-

βα πού βρισκόταν δίπλα του, σημάδεψε καὶ σκότωσε τὸν βούλγαρο Ταγματάρχη καὶ δύο ἄλλους βουλγάρους. Οἱ βούλγαροι νόμισαν πώς ἔπεσαν καὶ πάλι σέ έλληνική ένέδρα, σταμάτησαν τὴν προέλαση καὶ γύρισαν πίσω στὸ Πράβι. "Αν δέν σκοτωνόταν ὁ Ταγματάρχης θά μᾶς ἐσφαζαν ὅλους. Τήν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἥρθαν δύο έλληνικά καράβια, τὸ Κανάρης καὶ τὸ Ἰέραξ, πού ἔφεραν φάρμακα καὶ γιατρό καὶ ἀφοῦ ἐρρίξαν μερικές κανονιές, ἀνάγκασαν τοὺς βουλγάρους νά συνθηκολογήσουν. Τότε μετέφεραν τοὺς Ἐλληνες τραυματίες ἐπάνω στὸ Κανάρης.

Στή μάχη τῆς Βαζόπετρας σκοτώθηκαν 11 Ἐλληνες καὶ τραυματίσθηκαν 28. "Άλλοι τρεῖς σκοτώθηκαν στὸν λόφο πάνω ἀπό τίς κατασκηνώσεις τῆς Μητρόπολης στὴν Νέα Πέραμο. Τούς ἔθαψαν μαζί μέ τὰ ἄλλά 11 παλικάρια οἱ γυναίκες σέ κοινό τάφο ἔξω ἀπό τὰ ἐντόπια νεκροταφεῖα, χωρίς ιερέα γιατί δέν ὑπῆρχε.

"Αν δέν είχαμε τούς Γκράδες δέν θά ύπηρχαν τόσοι νεκροί. Οἱ Γκράδες ὅταν ἐκπυροσκοροτοῦν βγάζουν καπνό, ἔβλεπεπαν τὸν καπνό οἱ βούλγαροι καὶ ἵσα στὸ ψαχνό. Οἱ δικοί μας (οἱ Λευτεριανοί) ἤξεραν νά φυλαχτοῦν καὶ δέν σκοτώθηκε κανείς. Τά φανταράκια ἦταν ἄπειρα ἀπό πόλεμο καὶ δέν γνώριζαν καὶ καλά τὸν τόπο..."

Αύτά διηγήθηκαν οἱ γέροι ἐντόπιοι σχετικά μέ τὴν μάχη στὴ Βαζόπετρα.

Οἱ Λευτεριανοί γιά νά τιμήσουν αὐτούς τούς ἥρωες, ἔστω καὶ ἀργά, ἔστησαν στὸν τόπο τῆς θυσίας τους μνημεῖο καὶ καθιέρωσαν ως τοπική γιορτή

τὴν 26η Ἀπριλίου ἡ τὴν Τρίτη μέρα τοῦ Πάσχα, ὅταν ἡ 26η Ἀπριλίου πέφτει Μεγάλη Ἐβδομάδα.

Πάνω στὸ μνημεῖο είναι χαραγμένα τὰ ὄνόματα τῶν πεσόντων καὶ ἡ φράση:

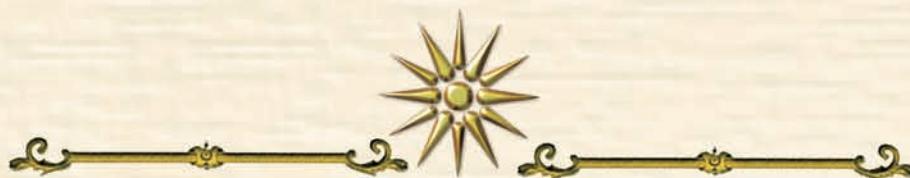
Δέν πεθαίνουν ποτέ,
ὅσοι πέφτουνε στή μάχη γιά τή νίκη,
Δέν πεθαίνουν ποτέ,
εἰν' ἀθάνατοι κι ἡ Δόξα τούς ἀνήκει.

Στό κάτω μέρος τοῦ μνημείου ύπάρχει μιά ἀφιέρωση εὐγνωμοσύνης

Εὐγνωμονοῦμεν τούς Ἐλληνες μετανάστες τῆς Ἀμερικῆς

Πού ἐθελοντές στρατιῶτες στὸν 9ο Λόχο τοῦ 20ου Συντάγματος Γ' Σ.Σ.

"Υψωσαν τά στήθη τους ἀτσάλινη ἀσπίδα γιά νά χαρίσουνε σέ μᾶς ἐλεύθερη Πατρίδα.

ΥΠΗΡΞΑΝ ΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΕΔΡΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ;

ΜΕΡΟΣ Β'

Β) Μετά ὅμως ἀπό τήν πιό πάνω, ἀναγκαία ἰστορική διαδοχούμη τίθεται τό ἐρώτημα: Ποῦ ἦταν ἡ ἔδρα τῆς ἀρχαίας αὐτῆς ἐπισκοπῆς μέ τά τοία ὀνόματα, πρὸιν τή μεταφορά της στό Πράδι (τή σημερινή Ἐλευθερούπολη);

1. Εἶναι κατ' ἀρχήν δεδομένο σήμερα (ἡδη μετά ἀπό τίς ἀρχαιολογικές ἔρευνες τοῦ καθηγητῆ Γεωργ. Μπακαλάκη), δτὶ ἡ βυζαντινή Ἀνακτορούπολη ἡ Ἀνακτόροπολη ταυτίζεται μέ τά ἐρείπια τοῦ κάστρου πού δρίσκεται στήν ἀρχή τοῦ ἀκρωτηρίου Βρασίδας, στό δυτικό ἄκρο τοῦ κόλπου ὃπου εἶναι κτισμένη ἡ Νέα Περάμος. Αὐτό ὅμως δέν ἦταν καθό-

‘Από τήν N. Πέραμο ξεκινᾶ
ἡ ἰστορία τῆς Μητροπόλεως μας.

Συμποσίου γιά τήν Καδάλα καί τήν περιοχή της, σελ. 260).

2. Ἀπό τούς διάφορους τώρα ἰστορικούς, ἰστοριοδίφες καί περιηγητές τῶν προηγούμενων ἐποχῶν λοιπόν, δ. N. Φιλιππίδης καί ὁ Στ. Μερτζίδης πίστευαν ὅτι οἱ ὀνομασίες Ἐλευθερόπολη ἡ Ἐλευθερούπολη, Ἀνακτορόπολη ἡ Ἀνακτορούπολη καί Ἀλεκτρούπολη ἡ Ἀλεκτο-

ρόπολη ἀφοροῦσαν διαφορετικές πόλεις, (μάλιστα αὐτοὶ πίστευαν ἐπίσης κι ὅτι ἡ βυζαντινή Ἐλευθερούπολη δρισκόταν στήν περιοχή τοῦ χωριοῦ Ἐλευθεροί, ἡ παλιότερα Λεφθεραί, (ἢ Λεφτέρο, ὅπως δρῆκε τό τουρκικό του ὄνομα ὁ περιηγητής M.E.M. Cousinery, πού ταξίδεψε στήν περιοχή τήν τελευταία δεκαετία τοῦ 18ου αἰώνα), ἐνῷ οἱ T.L.Tafel, L. Heuzey καί P. Lemerle πίστευαν ὅτι πρόκειται γιά τήν ἴδια πόλη. Η ἐρμηνεία τῶν τελευταίων περὶ τοῦ ὅτι δλες οἱ πιό πάνω ὀνομασίες ἀφοροῦν τήν ἴδια πόλη, (μέ τήν ὅποια συμφωνεῖ καί ὁ Ισίδωρος Κακούρης, γιά τήν Μελέτη τοῦ ὅποιου ἔγινε μόλις προηγούμενα λόγος), στηρίζεται στήν ἀποψη ὅτι οἱ ὀνομασίες αὐτές, πού παρουσιάζουν φωνητική ὅμοιότητα καί ἐμφανίζονται χωριστά ἡ καθεμιά καί ποτέ δύο ἡ τρεῖς ἀπό κοινοῦ στίς πηγές, ἀποτελοῦν παραφθορά ἐνός καί τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος (καί μᾶς καί τής αὐτῆς ἐπισκοπῆς), πού μέχρι τόν 10ο αἰώνα ὀνομαζόταν Ἀλεκτρούπολη, τούς 11ο-13ο αἰώνα Ἀλεκτορόπολη, τόν δέ 13ο καί 14ο αἰώνα Ἐλευθερούπολη καί Ἀνακτορόπολη καί ἀφοροῦν τά ἐρείπια πού προαναφέραμε ὅτι δεσπόζουν ἐπιβλητικά πάνω ἀπό τό δυτικό ἄκρο τοῦ σημερινοῦ κόλπου τῆς Νέας Περάμου (ἢ παλιότερα, κόλπου Ἐλευθερῶν), σ' αὐτό δέ συνηγορεῖ καί ἡ ἐπιδίωση τοῦ ὀνόματος τῆς Βυζαντινῆς Ἐλευθερούπολης στό ὄνομα τοῦ χωριοῦ Ἐλευθεροί (ἢ Λεφτέρο ἡ Λεφτερόπολη κατά τήν Τουρκοκρατία) καί στό ὄνομα τοῦ δρόμου τῶν Ἐλευθερῶν, πού ἦταν ἐν χρήσει ἐπί αἰῶνες καί σώζεται μέχρι σήμερα.

3. Τήν ἴδια ἀποψη υἱοθετεῖ καί ὁ P. Collart στό ἔργο του: Philippires - Ville de Macédoine depuis ses origines jusqu'à la fin de l'époque Romaine, Paris 1937, σελ. 83, ὁ δρόπος δέχεται ὅτι ἡ ὀνομασία τοῦ χωριοῦ Ἐλευθεροί διατηρεῖ τήν ἀνάμνηση τοῦ ὀνόματος τῆς ἐπισκοπῆς Ἐλευθεροπόλεως, ἐμφανιζομένου σέ παρατιθέμενες λίστες τῶν ἐπισκόπων τῶν ὑποκειμένων στή Μητρούπολη Φιλιππων, τό δρόπο θεωρεῖ μέ τή σειρά του ὡς ἔνα διαφορετικό τύπο τοῦ ὀνόματος

λου δεδομένο γιά τούς παλαιότερους ἰστορικούς, περιηγητές καί ἰστοριοδίφες, ἀπό τούς ὅποιους οἱ: Καντακούζηνός, T.L. Tafel (στό ἔργο τοῦ De via Egnatia, σελ. 16), Μαργαρίτης Δήμιτσας, (στά ἔργα τοῦ “Ἀρχαία Γεωγραφία τῆς Μακεδονίας συνταχθείσα κατά τάς πηγάς καί τά διοηθήματα. Μέρος Δεύτερον. Ἀθήνησι 1874”, σ. 543 καί “Ἡ Μακεδονία ἐν λίθοις φθεγγομένοις καί μνημείοις σωζομένοις”, τόμος 1ος, Ἀθήνησι 1896, σελ. 711), ὁ N. Φιλιππίδης (Μακεδονικά, σελ. 298) καί ὁ Στ. Μερτζίδης (Οἱ Φίλιπποι, ἔνθ. ἀνωτέρω, σελ. 61) ταύτιζαν τήν Ἀνακτορούπολη μέ τήν ἀρχαία Ἡρόνα, πού τά ἐρείπια τῆς διέπει κανείς πηγαίνοντας πρός Θεσσαλονίκη ἀπό τήν σημερινή παραλιακή δόδο, ἀμέσως μετά τόν οἰκισμό Τούζλας Ὁφρυνίου. Ο L. Heuzey ὅμως, στό ἔργο τοῦ “Mission archéologique de Macédoine, Paris 1876”, βασιζόμενος σ' ἓνα σχόλιο στή Γεωγραφία τοῦ Πτολεμαίου, ὃπου ἀναφέρεται ἡ “Οἰσύμη ἡ Ἀνακτορούπολις” ταυτίζει πρῶτος δρθά τήν Ἀνακτορούπολη μέ τ' ἀναφερθέντα ἐρείπια (δεῖτε γιά ὅλα αὐτά, Μελέτη τοῦ Ἰσιδώρου Κακούρη “Ἀνακτορόπολη. Ἰστορικές πληροφορίες καί ἀρχαιολογικά δεδομένα” πού δημοσιεύτηκε στά Πρακτικά τοῦ Α' Τοπικοῦ

“Αλεκτρυόπολη”, τό διόποιο και αυτό πάλι έμφανιζεται σε παλιότερες των προαναφερθεισῶν λίστες των Ἰδιων ἐπισκοπῶν, γιά νά καταλήξει ότι και τό ὄνομα Ἀνακτορόπολη ἀναφέρεται στήν Ἰδια μέ τίς προηγούμενες πόλη, τήν όποια και ταυτίζει μέ τήν θέση που ἥδη σέ προηγούμενη παραγάραφο ἀναφέραιμε.

4. **‘Η ἀποψὴ αὐτῆς**, πού ταυτίζει ὅλες τίς πιό πάνω ὀνομασίες (και συνεπῶς θεωρεῖ ὡς μία και μοναδική τήν ἐπισκοπή πού ἀνά τούς αἰῶνες ἐμφανίζοταν πότε μέ τό ἔνα και πότε μέ τό ἄλλο ὄνομα, ταυτίζει δέ και τήν ἔδρα της) μέ τά ἐρείπια τῆς ὕζαντινῆς πόλης πού βλέπουμε στόν ὄρμο τῆς Νέας Περάμου, εἶναι γεγονός ότι φαίνεται σήμερα ἡ πιο ὀξιόπιστη, μιά και δίνει ἵκανοποιητικές ἀπαντήσεις στά προκύπτοντα ἐρωτήματα. “Ομως κι αυτή ἔχει τά ἀδύνατα σημεῖα της. Καί τό σπουδαιότερο τέτοιο σημεῖο εἶναι ἡ συμμετοχή στήν Ἡ’ Οἰκουμενική Σύνοδο, πού συνήλθε στήν Κωνσταντινούπολη τό ἔτος 879 ἐπί Πατριάρχου Φωτίου, τοῦ ἐπισκόπου Ἐλευθερουπόλεως Θεοδώρου”, ἐνώ κατά τήν ἀποψη αὐτή, κατά τόν ὑπό κρίση αἰώνα δέν εἶχε ἀκόμη ἀρχίσει νά χρησιμοποιεῖται ὁ ὄρος “Ἐλευθερούπολις”, ὑφισταμένου ἀκόμη τότε τοῦ ὄρου “Αλεκτρουόπολις”. Τό στοιχεῖο ἐν τούτοις αὐτό, (τῆς συμμετοχῆς κάποιου ἐπισκόπου Ἐλευθερουπόλεως Θεοδώρου στήν ὑπό τόν Φώτιο Σύνοδο), οἱ ὑποστηρικτές τῆς ἐκτεθείσας ἀποψης τό θεωροῦν ὡς ἀδέβαιο και ἀδύναμο ἀπό ἴστορική ἀποψη, λόγω τοῦ ότι βασίζεται και προέρχεται ἀπό τό μνημονεύθεν χειρόγραφό τῆς Βατικανῆς βιβλιοθήκης τοῦ 18ου αἰώνα, στό διόποιο αὐτή ἡ συμμετοχή ἀναφέρεται.

5. Μετά ὅμως τήν ἔκθεση τῶν δύο ἀντίθετων ἀπόψεων, κι ἄν δεχθοῦμε ἀκόμη ότι ἡ ἐπισκοπή Ἐλευθερουπόλεως εἶχε ὡς ἔδρα της τήν ὕζαντινής Ἀνακτορόπολη, τής όποιας ἀπλῶς τά δύναματα Ἀλεκτρουόπολη και Ἐλευθερούπολη ἀποτελοῦσαν διαφορετικούς μέσα στή διαδρομή τοῦ χρόνου τύπους, μένει νά ἐρευνηθεῖ τό ζήτημα, που ἥταν ἡ ἔδρα τῆς Ἰδιας ἐπισκοπῆς μετά τήν πλήρη παρακμή και καταστροφή τῆς ὕζαντινῆς Ἀνακτορούπολης στήν τοποθεσία που ἥδη τήν γνωρίσαμε. Διότι, ἄν μέν ἡ Ἐλευθερούπολη ἥταν μιά πόλη διαφορετική ἀπό τήν Ἀνακτορούπολη, τότε θά μποροῦσε νά θεωρηθεῖ ότι σ’ αὐτήν συνέχισε νά ἐδρεύει ἡ ἐπισκοπή, μέχρις ότου μεταφέρθηκε στό Πράδι. Ἐφόσον ὅμως τό πιό πιθανό εἶναι τό ἀντίθετο, τότε εἶναι δέδαιο ότι μετά τήν παρακμή τῆς Ἀνακτορούπολης μετά τήν τουρκική

κατάκτηση, ἡ πόλη αὐτή ἐγκαταλείφθηκε και ὁ τίτλος τοῦ ἐπισκόπου Ἐλευθερουπόλεως παρέμεινε σέ κάποιον ἐπίσκοπο ἐδρεύοντα στήν περιοχή τῆς παλιᾶς ἐπισκοπῆς, ἀλλ’ ὅχι δέδαια στό Πράδι, γιά τούς λόγους που ἐκθέσαμε πιό μπροστά. Γι αὐτό εἶναι νομίζουμε όρθι ἡ ἐπισήμανση τοῦ Ἀργ. Μπακιρτζή, στή μονογραφία του “Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Νικολάου στήν Ἐλευθερούπολη”, διτ: “πρέπει πλέον νά ἐρευνηθεῖ μήπως ἡ ἐπισκοπή Ἐλευθερουπόλεως γιά ἔνα διάστημα εἶχε ἔδρα τό χωριό Ἐλευθερές ἡ Λευτερές, τό διόποιο πιθανόν δημιουργήθηκε μετά τήν παρακμή τῆς Ἀνακτορούπολης και δρίσκεται σέ ἀπόσταση τεσσάρων χιλιομέτρων ἀπ’ αὐτήν στό ἐσωτερικό. Τό όνομα τοῦ χωριού Ἐλευθερές δείχνει ότι κράτησε “τήν ἀνάμνηση μιᾶς ἀπ’ τίς ἔξαρτημένες ἀπ’ τή Μητρόπολη Φιλίππων ἐπισκοπῆς, μέ τό όνομα Ἐλευθερούπολης”.

6. **‘Η ἀποψὴ τοῦ ὑπογράφοντος ταυτίζεται ἀπόλυτα μέ τήν παραπάνω και τεκμηριώνεται ἀκόμη περισσότερο ἀπό τά ἔξης στοιχεῖα:**

7. Μέ τό ἔγγραφο πού ἀνέφερε ὁ ὑπογράφων πιό πάνω, ὑπό τόν αὐξοντα ἀριθμό πέντε (5), δηλαδή στό χειρόγραφό της Ιερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἀγίου Ορούς, τό διόποιο ἀντέγραψε ἀπωλεσθέν χρυσόβουλο τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου 1ου τοῦ Κομνηνοῦ, συνταχθέν τό ἔτος 1081 μ.Χ., ἐπιβεβαιώθηκε ἡ ἐπί βασιλείας τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Νικηφόρου του Βοτανειάτου και διά πράξεως τοῦ τελευταίου ἐπικυρωθεῖσα πώληση, ἐκ μέρους τοῦ ἡγουμένου Εὐγενίου και τῶν μοναχῶν της Μονῆς τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων του Κοσμιδείου (ἐκκλησιαστικοῦ ἰδρύματος στήν Κωνσταντινούπολη) πρός τόν ἡγούμενο Βενέδικτο και τούς μοναχούς της “δασιλικῆς Μονῆς τῶν Ἀμαλφινῶν τοῦ Ἀγίου Ορούς” ἐνός μεγάλου κτήματος, ενδισκομένου στό Σύμβιολο Ορος, (τότε ὀνομαζόμενο Πρινάριον), στήν περιγραφή τῶν δύον τοῦ διόποιου ἀναφέρεται και ἡ φράση “στράτα ἀπό τόν Ἀλεκτορούπολον”, δηλαδή ἀπό τήν Ἀλεκτρουόπολη. Προσεκτική, πράγματι ἀνάγνωση τοῦ πιό πάνω ἔγγραφου, γιά διόποιον γνωρίζει τήν τοπογραφία τοῦ Συμβόλου Ορούς, δείχνει ότι τοῦ παραπάνω κτήματος τ’ ἀνατολικά ὅρια ἔφθαναν μέχρι τά κτήματα τῆς Ἀλεκτρουόπολεως, τήν ἔδρα στιγμή πού τά λοιπά ὅριά του ἦταν, πρός δυσμάς τά κτήματα τῆς Κάρουνης, πρός διορδά τά κτήματα τῆς Βομπλιανῆς, (Μπόμπλιανης, δηλαδή Ἀκροποτάμου) και πρός νότον ἡ θάλασσα. Ἀπό τήν περιγραφή τοῦ κτήματος προκύπτει, λοιπόν, ότι αὐτό κατελάμβανε πράγματι περίπου τή θέση πού σήμερα καταλαμβάνουν τά χωριά Ἐλαιοχώρι, Μυρτόφυτο, Φωλεά και Ἀκροπόταμος, καθώς και μέρος τῶν κτήματων τῆς Κάρουνης, καθώς και κυρίως ότι τά κτήματα τῶν κατοίκων τῆς Ἀλεκτρουόπολεως δρίσκονταν ἐκεῖ ὅπου ἐκτείνεται σήμερα ὁ κάμπος τῶν Ἐλευθερῶν και τοῦ Ἐλαιοχώριου.

Συνεχίζεται

Θ. Λυμπεράκης
Δικηγόρος-Ιστορικός

ΧΡΟΝΙΚΑ ΙΕΡΑΣ

Κατά τόν μήνα Φεβρουάριον 2006 ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ:

Ἐλειτούργησε καὶ ὑμίλησε τήν 5ην εἰς τόν Ι. Ν. Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδοόμου Μεσσήνης Μεσσηνίας, τήν 19ην εἰς τόν Μητροπολιτικόν Ι. Ν. Ἀγίου Νικολάου Ἐλευθερουπόλεως.

Ἐχοροστάτησε καὶ ὑμίλησε τήν 1ην εἰς τόν Ι. Ν. τῆς Ὑπαπαντῆς Καλαμάτας, τήν 25ην εἰς τόν Μητροπολιτικόν Ι. Ν. Ἀγίου Παντελέημονος Φλωρίνης.

Ἐπισκέφθηκε τήν 1ην καὶ 2αν τόν Σεδ. Μητροπολίτην Μεσσηνίας κ. κ. Χρυσόστομον καὶ συμμετέσχε εἰς τόν Ἐσπερινόν καὶ τό πολυαρχιερατικόν συλλείτουργον ἐπί τῇ ἔορτῇ τῆς Ὑπαπαντῆς, τήν 9ην καὶ 10ην τόν Σεδ. Μητροπολίτην Τοιφυλίας καὶ Ὁλυμπίας κ.κ. Στέφανον καὶ συμμετέσχε εἰς τόν Ἐσπερινόν καὶ τό πολυαρχιερατικόν συλλείτουργον ἐπί τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀγίου Ἰερομάρτυρος Χαραλάμπους τοῦ Θαυματουργοῦ εἰς Φιλιατρά καὶ ὑμίλησεν ἐπικαίρως εἰς τήν πλατείαν τῆς πόλεως κατά τήν Λιτανείαν τῆς Ἱερᾶς εἰκόνος, τήν 16ην τήν Χριστιανικήν Ἀδελφότητα «ΛΥΔΙΑ» εἰς Ἀσπροβάλτα διά τήν παραγωγήν ἐκπομπῆς μετά τοῦ π. Θεοφίλου Ζησοπούλου, μέθέμα «Ο Ἀγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καὶ ἡ Ἁγία Γραφή», ὃ δόπια καὶ μεταδόθηκε ἀπό τόν τηλεοπτικό σταθμό 4Ε τήν Κυριακή 19ην Φεβρουαρίου, τήν 23ην τόν Σεδ. Μητροπολίτην Ζιχγῶν καὶ

Νευροκοπίου κ. κ. Ἰερόθεον, τήν 25ην καὶ 26ην τόν Σέδ. Μητροπολίτην Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἔορδαίας κ. κ. Θεόκλητον, ὅπου καὶ συμμετέσχε εἰς πολυαρχιερατικόν Συλλείτουργον, εὐχηθείς εἰς τόν ἔορτάζοντα Μητροπολίτην τά προσήκοντα, ὃς καὶ τόν Σεδ. πρ. Φλωρίνης κ.κ. Αὐγουστῖνον.

Προέστη τήν 25ην Ἐπιμνημοσύνου Δεήσεως εἰς τό Κοιμητήριον Ἐλευθερουπόλεως.

Προήρευσε τήν 23ην συνεδριάσεως τῆς Παπαχρηστιδείου Βιβλιοθήκης Ἐλευθερουπόλεως.

Παρέθεσε τήν 18ην γεῦμα ἀγάπης εἰς τούς Φοιτητάς καὶ Ἱεροσπουδαστάς τῶν Θεολογικῶν καὶ Ἱερατικῶν Σχολῶν τῆς ἐπαρχίας του.

Πραγματοποίησε τήν 18ην τήν μηνιαίαν Ἱερατικήν Σύναξιν εἰς τό Πνευματικόν Κέντρον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μέθέμα εἰσηγήσεως: «Ἡ πνευματικὴ ὠφέλεια ἐκ τῆς μελέτης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης». Τήν εἰσήγησιν παρουσίασε ὁ Παντοκράτορας Αρχιμ. Νικόδημος Ιακώβου. Ἀκολούθησε γόνιμος διάλογος καὶ προβληματισμός ἐπάνω στό θέμα αὐτό.

Συμμετέσχε τήν 5ην εἰς τόν Ἐσπερινόν τοῦ Ἀγίου Φωτίου εἰς τόν Μητροπολιτικόν Ι. Ν. τῶν Αθηνῶν, τήν 7ην, 8ην καὶ 9ην τῶν ἔοργασιῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὃς Συνοδικός σύνεδρος καὶ τοῦ Δευτεροβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστη-

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

οίου τήν **13ην**, **14ην** και **15ην** διά Πρεσβυτέρους, Διακόνους, Μοναχούς και Μοναχάς, τήν **28ην** τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐκτάκτου Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διά τήν ἐκλογήν τῶν Μητροπολιτῶν Σισανίου, Σιατίστης και Πειραιῶς.

Ἐβάπτισε τήν **19ην** εἰς τὸν Ἰ. Ν. Ἀγίου Ἀθανασίου Πλατανοτόπου τὸ τέταρτον τέκνον τῶν Σπυρίδωνος Γάκη και Αἰκατερίνης Ἀθανασιάδου εἰς τὸ ὁποῖον ἐδόθη τὸ ὄνομα Ἰωάννα.

Ἐπεσκέφθησαν τὸν Σέδ. Μητροπολίτην, τήν **18ην** τὸ ἐσπέρας 25 νέοι ἐκ τοῦ κύκλου Μελέτης Ἀγ. Γραφῆς τῆς ἐνορίας Ἀγίου Γεωργίου Ἐλαιοχωρίου, τοὺς ὅποιους δέχθηκε εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ θρόνου, τοὺς ὡμίλησεν ἐπικαίως, ἀπάντησε στίς ἐρωτήσεις των, προβληματίζοντας και ἐνισχύοντας αὐτούς εἰς τὸν πνευματικὸν τους ἀγώνα, τήν **23ην** ὁ π. Θεόφιλος Ζησόπουλος μέ τὸ συνεργεῖον τῆς 4E διά τήν παραγωγήν ἐκπομπῆς μέ θέμα: «Τὸ κοινωνικόν ἔργον τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου», ἡ ὁποία και μεταδόθηκε τήν Κυριακὴν **28ην** Φεδρουαρίου, τήν **24ην** Ἀρχαιολόγοι τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ διά τήν συντήρησιν τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων τῶν Ι. Ναῶν.

Κατά τὸν μῆνα **Μάρτιο** 2006 ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. κ. **ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ**:

Ἐλειτούργησε και **ώμιλησε**: τήν **5ην** εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἰ. Ν. Ἀγ. Ἐλευθερίου, τήν **8ην** τὸ ἐσπέρας εἰς τὸν Ἰ. Ν. Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Νικησιάνης, εἰς Προηγ. Θ. Λειτουργία, τήν **15ην** τὸ ἐσπέρας εἰς τὸν Ἰ. Ν. Ἀγ. Δημητρίου Ἐλευθερῶν εἰς Προηγιασμένην Θ. Λειτουργίαν, τήν **19ην** εἰς τὸν Ἰ. Ν. Ἀγ. Γεωργίου Παλαιοχωρίου, τήν **22αν** τὸ ἐσπέρας εἰς τὸν Ἰ. Ν. Ἀγ. Ἰω. τοῦ Θεολόγου Ἀγίου Χριστοφόρου εἰς Προηγιασμένην Θ. Λειτουργίαν, τήν **25ην** εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἰ. Ν. Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς Βλάχικα Ἐλευθερουπόλεως, τήν **26ην** εἰς τὸν Ἰ. Ν. Ὑψώσεως Τιμίου Σταυ-

ροῦ Γεωργιανῆς, τήν **29ην** τὸ ἐσπέρας εἰς τὸν Ἰ. Ν. Ἀγ. Γεωργίου Φωλιᾶς εἰς Προηγιασμένην Θ. Λειτουργίαν.

Ἐχοροστάτησε και **ώμιλησε**: τήν **5ην** εἰς τὸν Κατανυκτικὸν ἐσπερινόν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἰ. Ν. Ἀγ. Νικολάου, τήν **10ην** εἰς τήν Ἀκολουθίαν τῶν Α' Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἰ. Ναόν, τήν **11ην** εἰς τὸν Κοιμητηριακὸν Ἰ. Ν. τῶν Ἀγ. Θεοδώρων Ἐλευθερουπόλεως, τήν **17ην** εἰς τούς Β' Χαιρετισμούς εἰς τὸν Ἰ. Ν. Ἀγ. Γεωργίου Ἐλαιοχωρίου, τήν **18ην** τὸ ἐσπέρας εἰς τὸν Ἰ. Ν. Ἀγ. Γεωργίου Παλαιοχωρίου μετά τοῦ Σεδ. Μητροπολίτου Δράμας, ὅστις και ἐδώρησε τεμάχιον Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Διονυσίου Πατριάρχου Κων/πόλεως, απήτορος τῆς Ἰ. Μονῆς Εἰκοσιφοινίσσης, ὅπου και τὸ Ἀγιον Λείψανόν Του φυλάσσεται (ἀναλυτικό Ρεπορτάς εἰς τὸ ἐπόμενο τεῦχος), τήν **19ην** εἰς τὸν Κατανυκτικὸν ἐσπερινόν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἰ. Ναόν, τήν **24ην** εἰς τούς Γ' Χαιρετισμούς εἰς τήν Ἰ. Μ. Ἀγ. Παντελεήμονος Χρυσοκάστρου και εἰς τὸν Ἰ. Ν. Ἀγ. Γεωργίου-Παναγίας Φανερωμένης Ν. Ἡράκλειτης, τήν **26ην** εἰς τὸν Κατανυκτικὸν ἐσπερινόν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἰ. Ν. Ἀγ. Νικολάου και τήν **31ην** εἰς τήν ἀκολουθίαν τῶν Δ' Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Ἰ. Ν. Ἀγ. Ἀντωνίου Πυργοχωρίου.

Προέστη: τήν **5ην**, εὐγενῶς προσκληθείς, τοῦ τεσσαρακονθημέρου μηνημοσύνου τοῦ Χοήστου Γεωργιάδη, Ἱεροψάλτου, εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἰ. Ν. Ἀγ. Ἐλευθερίου, τήν **25ην** τῆς Δοξολογίας ἐπί τῇ Ἐθνικῇ ἐπετείῳ εἰς τὸν Καθεδρικόν Ἰ. Ν. Ἀγ. Ἐλευθερίου, τήν **26ην** τῆς ἔξοδίου Ἀκολουθίας τῆς μητρός τοῦ ἰερέως Κωνσταντίνου Καλεάδη Ἐλένης εἰς τὸν Ἰ. Ν. Ἀγ. Ἀντωνίου Πυργοχωρίου, τήν **29ην**, εὐγενῶς προσκληθείς, ἐπιμημοσύνου δεήσεως ὑπέρ Ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς Ἰωακείμ Μήττα εἰς τὸ κοιμητήριον τῆς Φωλιᾶς.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΙΕΡΑΣ

Συμμετέσχε: τήν 1ην, 2αν, 3ην, και 13ην τῶν ἐργασιῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ως Συνοδικός Σύνεδος, τήν 11ην εἰς τὸν Πανηγυρικὸν ἑσπερινὸν ἐπί τῇ ἁγιασμένῃ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἰ. Ν. Ἀθηνῶν, τήν 12ην εἰς τὴν Συνοδικήν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἰ. Ν. Ἀθηνῶν προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου καὶ τὸ μεσημέρι παρεκάθησε εἰς τὸ Γεῦμα, τὸ δόπιον πρός τιμήν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου παρέθεσεν ὁ Ἐξοχώτατος Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Κάρολος Παπούλιας, τήν 13ην τὸ ἑσπέρας μετά τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἰ. Συνόδου παρεκάθησεν εἰς Δεῖπνον, τὸ δόπιον παρέθεσεν ὁ Πρόεδρος τῆς Ρωσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐν τῇ Ρωσικῇ Πρεσβείᾳ.

Ἐπισκέφθηκε: τήν 16ην τὴν Ἱεραποστολική Ἀδελφότητα «Λυδία» διά τὴν παραγωγὴν ἐκπομπῆς μετά τοῦ Ἱεροκήρυκος π. Θεοφίλου Ζησοπούλου μέ θέμα: «Τό κοινωνικόν ἔργον τοῦ Ἀγ. Ἰω. τοῦ Χρυσοστόμου» ἡ δόπια καὶ μεταδόθηκε τήν 31ην Μαρτίου τὸ ἑσπέρας ἀπό τὸν τηλεοπτικόν Σταθμό 4E, τήν 17ην τὸν κ. Νομάρχην Καβάλας, ὅπου τοῦ εὐχήθηκε τά προσήκοντα διά τὴν ὀνομαστικήν του ἁγιασμήν, τήν Τοπογραφικήν Ὑπηρεσίαν Καβάλας διά τήν τακτοποίησιν ἐκκρεμούντων ἴδιοκτησιακῶν θεμάτων τῆς Ἰ. Μητροπόλεως, τήν 20ήν τὸν Ὑπουργόν Μακεδονίας - Θράκης κ. Γέωργιον Καλαϊτζήν εἰς Θεσσαλονίκην διά συγχαρητηρίους εὐχάς ἐπί τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων του καὶ ὑποδολήν αἰτημάτων διά τάς ἀνάγκας τῆς ἐπαρχίας του.

Πραγματοποίησε: τήν 18ην τὴν μηνιαίαν Ἱερατικήν Σύναξιν εἰς τὸ Πνευματικόν Κέντρον τῆς Ἰ. Μητροπόλεως μέ θέμα εἰσηγήσε-

ως: «Ἡ ἀνάγνωση τῆς Παλαιάς Διαθήκης κατά τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν». Τήν εἰσήγησην παρουσίασε ὁ Αἱδίτος Πρωτ. π. Θεοχάρης Καλπάκογλου. Ἀκολούθησε ἐποικοδομητικός καὶ γόνιμος διάλογος, τήν 21ην Σύναξιν Πνευματικῶν εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν, ὅπου ἀνεπτύχθη ὁ δόλος τοῦ πνευματικοῦ Ἱερέως καθὼς καὶ γενικῶς ἡ σημασία τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐξομολογήσεως. Καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς οἱ πνευματικοί περιόδευσαν τίς ἐνορίες, τὰ σχολεῖα καὶ τὰ Στρατόπεδα τῆς ἐπαρχίας μας. Σημαντικὴ ἦτο ἡ παρουσία καὶ ἡ προσφορά τοῦ π. Κοσμᾶ Καυσοκαλυδίτου ἐξ Ἀγ. Ὁρους εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν μας τήν περίοδον αὐτήν.

Ἐτίμησε: τήν 19ην εἰς τὸν Ἰ. Ν. Ἀγ. Γεωργίου Παλαιοχωρίου τὸν π. Δημήτριο Κούτσικο καὶ τὸν π. Ἀνδρέα Σγουρίδη συνταξιούχους Κληρικούς διά τὴν 30ετή τους προσφοράν εἰς τάς ἐνορίας Δρυάδος καὶ Παλαιοχωρίου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΝΟΡΙΩΝ ·Ενοριακά γεγονότα Νέας Ηρακλείτης

Στίς 13 Φεβρουαρίου ἔγινε ἡ κοπή τῆς Πρωτοχορονιάτικης Πίτας τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἐνορίας Νέας Ηρακλείτης μέ τήν παρουσία τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν καὶ τοῦ Ἰατροῦ Ὁρθοπεδικοῦ καὶ Χειρουργοῦ κ. Τουραμανίδη Νικόλαου, δόπιος καὶ μίλησε πάνω στό Ἰατρικό θέμα «Ὁστεοπόρωση» ἐνῶ παράλληλα ὑπῆρχε καὶ προσδολή σχετικοῦ σλάιτς. «Ἡ προσέλευση τοῦ κόσμου στήν ἐκδήλωση ἦταν ἐντυπωσιακή.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Στις 17/2, μέ τήν εύλογία τοῦ Ποιμενάρχου μας, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ.κ. Χρυσοστόμου, ἀντιπροσωπεία ἀποτελούμενοι ἀπό τούς: Ἀρχιμ. τοῦ Οἰκ. Θρόνου Θωμᾶ Ἀνδρέου καὶ Διάκονο Ἀλέξιο Μιχαηλίδη καθώς καὶ μέλη τοῦ Ἐκκλ. Συμβουλίου τῆς Ν. Ἡρακλείτσης, μετέφεραν τό τμῆμα τῆς Κάρας τοῦ Ἅγιου Χαραλάμπους στὸν διμόνυμο Ἱερό Ναό Συκεῶν τῆς Ι. Μ. Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως εἰς προσκύνηση καὶ εύλογία τῶν πιστῶν. Ἡ ἀγία Κάρα ἐπέστρεψε στις 19/2 στὸν Ναό τῆς Παναγίας Φανερωμένης Νέας Ἡρακλείτσης ὅπου φυλάσσεται ἀπό τό ἔτος 1922.

Ἐνοριακά γεγονότα Ἐλαιοχωρίου

Τόν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη μας ἐπισκέφθηκαν στις 18 ἐ. 25 νέοι τοῦ κύκλου μελέτης Ἀγίας Γραφῆς τοῦ Ι. Ν. Ἀγ. Γεωργίου Ἐλαιοχωρίου. Ἡ συνάντηση ἔγινε μέσα σὲ κλίμα ἀμοιδαίας ἀγάπης καὶ εἰλικρίνειας. Συζητήθηκαν διάφορα θέματα πού ἀφοροῦν τὴ σύγχρονη κοινωνία. Ὁ Σεβασμιώτατος ἀπάντησε στὶς ἐρωτήσεις τῶν νέων, ἔδωσε χρήσιμες συμβουλές, πρόδολε τὸ δόθιδοξο ὑθος, ὡστε νά μποροῦν νά σταθοῦν καὶ νά ἀνταποκριθοῦν ἀξιοπρεπῶς στὶς προσκλήσεις καὶ στὶς ἀπαιτήσεις τῆς σύγχρονης ἐποχῆς.

Σέ μιά ἄλλη τους ἐξόφιμηση οἱ νέοι τοῦ κύκλου μελέτης Ἀγ. Γραφῆς τοῦ Ι. Ν. Ἀγ. Γεωργίου Ἐλαιοχωρίου ἐπισκέφθηκαν τήν Ἱεραποστολική Ἀδελφότητα «Λυδία», ὅπου ξεναγή-

θηκαν εἰς τοὺς χώρους τῆς Ἀδελφότητος καὶ δέχθηκαν τήν ἀγάπην καὶ τήν φιλοξενίαν καὶ τίς πολύτιμες συμβουλές τοῦ π. Θεοφίλου ὁ δόποιος μέσα σὲ κλίμα ἐμπιστοσύνης τούς ἀνέπτυξε τό θέμα: «Ο Χριστιανός σήμερα», ἀκολούθησε συζήτηση καὶ ἐπικοδιμητικός διάλογος.

Ἐνοριακά γεγονότα Παλαιοχωρίου

Μέ τήν εὐκαιρία τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τό Σάββατο 11 Μαρτίου 2006, μετά τό πέρας τοῦ Μεγάλου Ἐσπερινοῦ, στόν κατάμεστο Ἱερό Ναό Ἀγίου Γεωργίου Παλαιοχωρίου, ὁ Ἀγιορείτης Ἱερομόναχος π. Ἰωακείμ, ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Κελλίου Ἀγίου Νικολάου «Βραχνά» Καρυών, ἀνέπτυξε μέγα φυρότητα τό θέμα «Ἡ πνευματική ζωή».

